

எங்கே அவர்கள்?

போருக்குப் பின்னான இலங்கையில் காணாமல்
ஆக்கப்பட்டோர், கடத்தல்கள், வெள்ளை வான்
அரசியல் — ஒரு ஊடகவியல் விசாரணை

எங்கே அவர்கள்?

போருக்குப் பின்னான இலங்கையில் காணாமல்
ஆக்கப்பட்டோர்,
கடத்தல்கள், வெள்ளை வான் அரசியல்

புதிய குரல் ஆசிரியர் குழு

புதிய குரல் பதிப்பகம்

எங்கே அவர்கள்?

போருக்குப் பின்னான இலங்கையில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர், கடத்தல்கள், வெள்ளை வான் அரசியல்

முதற் பதிப்பு: ஒக்டோபர் 2026

© புதிய குரல் பதிப்பகம்

வெளியீடு: புதிய குரல் பதிப்பகம்

மின்னஞ்சல்: puthiyakural.com@gmail.com

இந்நூலில் இடம்பெறும் உண்மைத் தகவல்கள் பொதுவெளியில் வெளியான நீதிமன்றப் பதிவுகள், ஐ.நா. அறிக்கைகள், அரச அறிவிப்புகள், மனித உரிமை அமைப்புகளின் ஆவணங்கள், ஊடகச் செய்திகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தகவல்கள் 2026 ஒக்டோபர் வரையிலான நிலவரத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

சாட்சியப் பகுதிகளில் இடம்பெறும் குடும்பங்களின் பெயர்கள் அவர்களின் பாதுகாப்புக் கருதி மாற்றப்பட்டுள்ளன. சில சித்திரங்கள் பல குடும்பங்களின் பொதுவான அனுபவங்களைத் தொகுத்து எழுதப்பட்ட கூட்டுச் சித்திரங்களாகும்; அவை அவ்வாறே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நீதிமன்றங்களில் நிலுவையிலுள்ள வழக்குகள் குறித்த விவரங்கள் குற்றச்சாட்டுகளாகவே முன்வைக்கப்படுகின்றன. நீதிமன்றம் குற்றவாளியெனத் தீர்ப்பளிக்கும் வரை எவரும் நிரபராதியே.

வீதியோரக் கொட்டகைகளில்
புகைப்படங்களை நெஞ்சோடு அணைத்தபடி
காத்திருந்து, காத்திருந்து,
பதில் கிடைக்காமலேயே
கண்மூடிய தாய்மாருக்கும் தந்தைமாருக்கும்.

அவர்கள் கேட்ட கேள்வி இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறது.

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை: ஒரு கேள்வியின் நீண்ட ஆயுள்	6
அத்தியாயம் 1: மே 18 இன் பின்னர் — மௌனத்தின் தொடக்கம்.....	12
அத்தியாயம் 2: சரணடைந்தவர்கள் எங்கே?.....	19
அத்தியாயம் 3: வெள்ளை வான் — அச்சத்தின் வாகனம்	26
அத்தியாயம் 4: பேனாவுக்கு எதிரான வான்	33
அத்தியாயம் 5: கடற்படை பதினொருவர் — கப்பம், கடத்தல், நிலக்கீழ் அறைகள்	39
அத்தியாயம் 6: லலித்தும் குகனும் — போருக்குப் பின்னும் தொடர்ந்த மறைவுகள்	45
அத்தியாயம் 7: வீதியோரக் கொட்டகை — தாய்மாரின் போராட்டம்.....	51
அத்தியாயம் 8: ஆணைக்குழுக்களின் கல்லறை.....	58
அத்தியாயம் 9: மண்ணுக்குள் பதில்கள் — செம்மணியும் புதைகுழிகளும்	66
அத்தியாயம் 10: அச்சத்தின் சட்டகம் — பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம்	74
அத்தியாயம் 11: ஜெனீவாவின் சுழற்சி	80
அத்தியாயம் 12: புதிய அரசு, பழைய கேள்விகள்	87
அத்தியாயம் 13: உண்மைக்கான வரைபடம்.....	92
முடிவுரை: எங்கே அவர்கள்?	99
பின்னிணைப்பு 1: காலவரிசை.....	102
பின்னிணைப்பு 2: சொற்களஞ்சியம்.....	105
பின்னிணைப்பு 3: குடும்பங்களுக்கான நடைமுறை வழிகாட்டி	107
பின்னிணைப்பு 4: முக்கிய மூலங்கள்	110

ஒரு கேள்வியின் நீண்ட ஆயுள்

கிளிநொச்சி நகரின் பிரதான வீதியோரம், ஒரு தகரக் கொட்டகை. அதன் சுவர்களில் நூற்றுக்கணக்கான புகைப்படங்கள் தொங்குகின்றன. பள்ளிச் சீருடையில் சிரிக்கும் சிறுவன், திருமண நாளில் எடுக்கப்பட்ட இளம் தம்பதி, கைக்குழந்தையுடன் ஒரு தந்தை. ஒவ்வொரு படத்துக்குக் கீழும் ஒரு பெயர், ஒரு திகதி, ஒரு இடம். அந்தத் திகதிதான் அவர்கள் கடைசியாகக் காணப்பட்ட நாள்.

2017 பெப்ரவரி 20 அன்று இந்தக் கொட்டகையில் தொடங்கிய போராட்டம், இந்நூல் அச்சுக்குச் செல்லும் 2026 ஒக்டோபரில் மூவாயிரத்து ஐநூறு நாட்களைக் கடந்துவிட்டது. இந்த நாட்களில் அந்தக் கொட்டகையில் அமர்ந்திருந்த தாய்மாரிலும் தந்தைமாரிலும் நூற்றுக்கணக்கானோர் இறந்துவிட்டனர். 2024 பெப்ரவரியில், போராட்டத்தின் ஏழாம் ஆண்டு நிறைவின்போதே, பதில் கிடைக்காமல் இறந்த பெற்றோரின் எண்ணிக்கை 160-ஐத் தாண்டியிருந்ததாகக் குடும்பங்களின் சங்கம் அறிவித்தது. அவர்கள் இறக்கும்போது கையில் இருந்தது ஒரு புகைப்படமும் ஒரு கேள்வியும் மட்டுமே: **எங்கே அவர்கள்?**

இந்த நூல் அந்தக் கேள்வியைப் பற்றியது.

ஏன் இந்த நூல்?

2009 மே 18 அன்று இலங்கை அரசு யுத்தம் முடிவடைந்ததாக அறிவித்தது. வெற்றிக் கொண்டாட்டங்கள் தெற்கின் வீதிகளை நிறைத்தன. "பயங்கரவாதம் ஒழிக்கப்பட்டது; இனி அமைதி" என்றனர் ஆட்சியாளர்கள். ஆனால் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு யுத்தத்தின் முடிவு என்பது ஒரு புதிய காத்திருப்பின் தொடக்கமாக இருந்தது. துப்பாக்கிகள் ஓய்ந்தன; ஆனால் கேள்விகள் ஓயவில்லை.

யுத்தத்தின் இறுதி நாட்களில் இராணுவத்திடம் சரணடைந்தவர்கள் எங்கே? விசாரணைக்கென அழைத்துச் செல்லப்பட்டு திரும்பி வராதவர்கள் எங்கே? இரவு நேரத்தில் வீட்டு வாசலில் நின்று வெள்ளை வான்களில் ஏற்றப்பட்டவர்கள் எங்கே? சோதனைச் சாவடிகளில் இறக்கி விடப்பட்டு மறைந்தவர்கள் எங்கே? இந்தக் கேள்விகளுக்கு இலங்கை அரசு பதினேழு ஆண்டுகளாகத் தெளிவான பதிலை வழங்கவில்லை.

இலங்கை, உலகில் அதிகளவு வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் வழக்குகளைக் கொண்ட நாடுகளில் ஒன்று என்று ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அமைப்புகள் தொடர்ச்சியாகச் சுட்டிக்காட்டி வருகின்றன. 1980களின் இறுதியில் தெற்கில் நடந்த ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சி ஒடுக்குமுறைக் காலம் முதல் வடக்கு-கிழக்கு யுத்தம் வரை, பல தசாப்தங்களாக இந்த நாட்டில் மனிதர்கள் "காணாமல் போவது" ஒரு அரசியல் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 2017 இல் நிறுவப்பட்ட காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகத்திற்கு (OMP) மட்டும் 16,966 முறைப்பாடுகள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் 2025 வரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டவர்கள் 23 பேர் மட்டுமே என்று ஐ.நா.

வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் தொடர்பான குழு தனது 2025 மீளாய்வில் குறிப்பிட்டது.

பதினாறாயிரத்துக்கும் அதிகமான முறைப்பாடுகள். இருபத்து மூன்று பதில்கள். இந்த இடைவெளியில்தான் இந்நூல் எழுதப்படுகிறது.

"காணாமல் போனவர்கள்" அல்ல; "காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள்"

இந்த நூல் முழுவதும் ஒரு சொற்பிரயோகம் குறித்து நாம் கவனமாக இருக்கிறோம். மனிதர்கள் தாமாகவே காணாமல் "போவதில்லை". ஒருவர் அரசு படைகளாலோ, அவர்களின் அனுமதியுடனோ, ஆதரவுடனோ செயற்படுபவர்களாலோ பிடிக்கப்பட்டு, அவருக்கு என்ன நடந்தது என்பதை அரசு மறைக்கும்போது, சர்வதேச சட்டம் அதை "வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல்" (Enforced Disappearance) என்று வரையறுக்கிறது. இது ஒரு தனிக் குற்றம் அல்ல; தொடர்ச்சியான குற்றம். பாதிக்கப்பட்டவருக்கு என்ன நடந்தது என்பது வெளிப்படுத்தப்படும் வரை அந்தக் குற்றம் ஒவ்வொரு நாளும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறது.

அதனால்தான் இது வெறும் கடந்த காலம் அல்ல. இது இன்றைய இலங்கையின் நிகழ்காலம்.

இந்நூலின் அணுகுமுறை

இந்நூலை ஒரு ஊடகவியலாளரின் கண்களால் எழுத முயன்றுள்ளோம். அதாவது, உணர்ச்சிகளை மறுக்காமல், ஆனால் உண்மைகளை உணர்ச்சிகளுக்குப் பலியிடாமல். ஒவ்வொரு எண்ணுக்கும், ஒவ்வொரு திகதிக்கும், ஒவ்வொரு வழக்குக்கும் பொதுவெளியில் கிடைக்கக்கூடிய ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளோம்: நீதிமன்றப்

பதிவுகள், ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் பேரவையின் அறிக்கைகள், இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் அறிவிப்புகள், அரசாங்க அமைச்சர்களின் நாடாளுமன்ற உரைகள், உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேச ஊடகச் செய்திகள். நூலின் இறுதியில் முக்கிய மூலங்களின் பட்டியல் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

சில அத்தியாயங்கள் குடும்பங்களின் அனுபவச் சித்திரங்களுடன் தொடங்குகின்றன. இவற்றில் பெயர்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள் இன்றும் புலனாய்வுப் பிரிவினரின் கண்காணிப்பையும் விசாரணைகளையும் எதிர்கொள்கின்றன என்பது ஐ.நா. அறிக்கைகளிலேயே பதிவு செய்யப்பட்ட உண்மை. அவர்களை மேலும் ஆபத்துக்குள்ளாக்குவது எமது நோக்கமல்ல. சில சித்திரங்கள் ஒரே மாதிரியான அனுபவங்களைக் கொண்ட பல குடும்பங்களின் சாட்சியங்களைத் தொகுத்து எழுதப்பட்டவை; அவை "கூட்டுச் சித்திரம்" எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

நீதிமன்றங்களில் நிலுவையிலுள்ள வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களின் பெயர்கள் பொதுவெளியில் ஏற்கனவே வெளியானவையே. அவர்கள் மீதான குற்றச்சாட்டுகள் குற்றச்சாட்டுகளாகவே முன்வைக்கப்படுகின்றன. நீதி என்பது பழிவாங்கல் அல்ல; அது உண்மையை நிறுவுவதற்கான ஒரு நியாயமான செயன்முறை. அந்தச் செயன்முறையையே இலங்கையின் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள் கோருகின்றன.

இந்நூலின் கட்டமைப்பு

முதல் அத்தியாயம் யுத்தம் முடிவடைந்த தருணத்தையும், "சமாதானம்" என்ற சொல்லுக்குள் மறைந்திருந்த கேள்விகளையும் பேசுகிறது. இரண்டாம் அத்தியாயம் யுத்தத்தின் இறுதி நாட்களில் சரணடைந்தவர்களின் கதை. மூன்றாம் அத்தியாயம் "வெள்ளை வான்" என்ற அச்சத்தின் குறியீட்டை ஆராய்கிறது. நான்காம் அத்தியாயம் ஊடகவியலாளர்கள் மீதான கடத்தல்களையும், ஐந்தாம் அத்தியாயம் கொழும்பில் கப்பத்துக்காக இளைஞர்கள் கடத்தப்பட்ட "கடற்படை பதினொருவர்" வழக்கையும் விவரிக்கின்றன. ஆறாம் அத்தியாயம், யுத்தம் முடிந்த பின்னரும் தொடர்ந்த கடத்தல்களின் சாட்சியான லலித-குகன் வழக்கு.

ஏழாம் அத்தியாயம் வீதிக்கு வந்த தாய்மாரின் போராட்டம். எட்டாம் அத்தியாயம் ஆணைக்குழுக்களின் நீண்ட வரலாற்றையும் அவற்றின் தோல்விகளையும் மதிப்பிடுகிறது. ஒன்பதாம் அத்தியாயம் மண்ணுக்குள் புதைந்திருக்கும் பதில்களான மனிதப் புதைகுழிகள், குறிப்பாகச் செம்மணி. பத்தாம் அத்தியாயம் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் உருவாக்கிய அச்சத்தின் சட்டகம். பதினொன்றாம் அத்தியாயம் ஜெனீவாவின் சர்வதேச அரங்கு. பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் புதிய அரசாங்கத்தின் வாக்குறுதிகளையும் யதார்த்தங்களையும் எடைபோடுகிறது. இறுதி அத்தியாயம், உண்மையை நோக்கிய ஒரு வரைபடத்தை முன்வைக்கிறது.

நூலின் இறுதியில் ஒரு காலவரிசையும், சொற்களஞ்சியமும், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களுக்கான நடைமுறை வழிகாட்டியும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு வேண்டுகோள்

இந்த நூலை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் நாம் ஒன்றைக் கேட்கிறோம்: எண்களுக்குப் பின்னால் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை மறக்க வேண்டாம். 16,966 என்பது ஒரு புள்ளிவிபரம் அல்ல. அது 16,966 சமையலறைகளில் இன்னும் ஒரு தட்டு அதிகமாக வைக்கப்படும் இரவுகள். 16,966 வீடுகளில் இன்னும் பூட்டப்படாத கதவுகள். ஒரு மகனோ, கணவனோ, மகளோ ஒருநாள் திரும்பி வரக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் ஆண்டுக்கணக்காக மாற்றப்படாத தொலைபேசி இலக்கங்கள்.

அந்த நம்பிக்கைக்கு மதிப்பளிப்பதே இந்த நூலின் நோக்கம்.

— புதிய குரல் ஆசிரியர் குழு
ஒக்டோபர் 2026

மே 18 இன் பின்னர்: மௌனத்தின் தொடக்கம்

சாட்சியச் சித்திரம் - பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது

2009 மே மாதத்தின் அந்த இறுதி வாரத்தை சிவகாமி இன்றும் நாட்கணக்கில் அல்ல, மணித்தியாலக் கணக்கில் நினைவுசுரக்கிறார். முள்ளிவாய்க்காலின் கடற்கரை மணலில், எறிகணைகளுக்கு நடுவே, அவரது குடும்பம் ஒரு பதுங்குகுழியிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு நகர்ந்தது. கணவர் இராசதுரை, இரண்டு பிள்ளைகள், அவரது வயதான தாய். "இராணுவப் பகுதிக்குப் போனால் உயிர் தப்பலாம்" என்று ஒலிபெருக்கிகள் அறிவித்தன.

வட்டுவாகல் பாலத்தைக் கடந்தபோது வரிசைகள் பிரிக்கப்பட்டன. "இயக்கத்தில் ஒரு நாளாவது இருந்தவர்கள் தனியாக வாருங்கள். சிறு விசாரணை முடிந்ததும் திருப்பி அனுப்புவோம்" என்றார் ஒரு அதிகாரி. இராசதுரை இயக்கத்தின் நிர்வாகப் பிரிவில் சில மாதங்கள் கணக்கு வேலை செய்தவர். அவர் சிவகாமியின் கையைப் பிடித்து அழுத்தினார். "பிள்ளைகளைக் கவனமாகப் பார். மாலைக்குள் வந்துவிடுவேன்."

பதினேழு ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. அந்த மாலை இன்னும் முடியவில்லை.

2009 மே 18 அன்று காலை, முல்லைத்தீவின் நந்திக்கடல் களப்பை அண்டிய பகுதியில் யுத்தம் முடிவடைந்ததாக இலங்கை இராணுவம் அறிவித்தது. மறுநாள், மே 19 அன்று, அப்போதைய ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ச நாடாளுமன்றத்தில் வெற்றி உரையாற்றினார். மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நீடித்த ஆயுத மோதல் அதிகாரபூர்வமாக முடிவுக்கு வந்தது.

ஆனால் "யுத்தம் முடிவடைந்தது" என்ற வாக்கியம் இரண்டு வேறுபட்ட உலகங்களில் இரண்டு வேறுபட்ட அர்த்தங்களைக் கொண்டிருந்தது. தெற்கில் அது வெற்றியின் அறிவிப்பு. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் அது கணக்கெடுப்பின் தொடக்கம்: யார் உயிரோடு இருக்கிறார்கள், யார் இறந்தார்கள், யார் எங்கே என்று தெரியாமல் இருக்கிறார்கள்.

முகாம்களின் கோடைக்காலம்

யுத்தத்தின் இறுதி மாதங்களில் வன்னியிலிருந்து வெளியேறிய சுமார் மூன்று இலட்சம் மக்கள் வவுனியாவின் மெனிக் பாம் உள்ளிட்ட இடைத்தங்கல் முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டனர். முள்வேலிகளால் சூழப்பட்ட அந்த முகாம்களுக்குள் ஊடகவியலாளர்களும் மனிதாபிமான அமைப்புகளும் சுதந்திரமாக நுழைய முடியவில்லை. வெளியே செல்லும் உரிமை மக்களுக்கு இருக்கவில்லை.

இந்த முகாம்களில்தான் பல குடும்பங்கள் முதல் முறையாக ஒருவரையொருவர் தேடத் தொடங்கின. எறிகணை வீச்சுக்களிடையே பிரிந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள், வேறு முகாமில் இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை, அறிவிப்புப் பலகைகளில் ஒட்டப்பட்ட பெயர்ப் பட்டியல்கள், வதந்திகள். முகாம்களுக்குள்ளேயே "முன்னாள் போராளிகள்" எனச் சந்தேகிக்கப்பட்டவர்களை அடையாளம் காணும்

நடவடிக்கைகள் நடந்தன. பலர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு "புனர்வாழ்வு" முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அங்கிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களின் பெயர்கள் பின்னாளில் பதிவுகளில் தோன்றின. ஆனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர்களில் சிலரின் பெயர்கள் எந்தப் பதிவிலும் தோன்றவே இல்லை.

இந்த இடைவெளியே இந்நூலின் மையப் பொருள்: அரசின் கைகளுக்குள் சென்றதாகக் குடும்பங்கள் சாட்சியமளிக்கும் மனிதர்களுக்கும், அரசின் பதிவேடுகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளி.

எண்களின் யுத்தம்

யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் எத்தனை பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர் என்பது இன்றுவரை விவாதத்துக்குரிய கேள்வி. 2011 இல் வெளியான ஐ.நா. செயலாளர் நாயகத்தின் நிபுணர் குழு அறிக்கை, நம்பகமான மூலங்களின்படி பல்லாயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டது. பின்னர் 2012 இல் வெளியான ஐ.நா.வின் உள்ளக மீளாய்வு அறிக்கை (பெட்ரி அறிக்கை), இலங்கையில் ஐ.நா. தனது பாதுகாப்புப் பொறுப்பை நிறைவேற்றத் தவறியதை ஒப்புக்கொண்டது.

காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் எண்ணிக்கை இதைவிடச் சிக்கலானது. ஏனெனில் ஒருவர் இறந்துவிட்டார் என்பதற்கு ஒரு சடலம் இருக்கிறது, ஒரு மரணச் சான்றிதழ் இருக்கிறது, ஒரு இறுதிச் சடங்கு இருக்கிறது. ஆனால் காணாமல் ஆக்கப்பட்ட ஒருவருக்கு இவை எதுவுமில்லை. அவர் உயிரோடு இருக்கிறாரா இல்லையா என்ற நிச்சயமற்ற நிலையில் குடும்பம் வாழ்கிறது. இந்த நிச்சயமின்மையே ஒரு தண்டனையாக மாறுகிறது.

வெவ்வேறு அமைப்புகள் வெவ்வேறு எண்ணிக்கைகளைப் பதிவு செய்துள்ளன. ஐ.நா.வின் வலிந்த அல்லது விருப்பமின்றிக் காணாமல் ஆக்கப்படுதல் தொடர்பான செயற்குழு (WGEID) பல தசாப்தங்களாக இலங்கையிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான வழக்குகளைப் பெற்றுள்ளது; அவற்றில் பெரும்பாலானவை இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. 2013-2015 காலப்பகுதியில் இயங்கிய பரணகம் ஆணைக்குழுவுக்கு சுமார் 19,000 முறைப்பாடுகள் கிடைத்தன. அவற்றில் ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் முறைப்பாடுகள் காணாமல் போன பாதுகாப்புப் படையினரின் குடும்பங்களிடமிருந்து வந்தவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகத்துக்கு கிடைத்த முறைப்பாடுகள் 16,966.

இந்த எண்கள் ஒன்றோடொன்று முழுமையாகப் பொருந்துவதில்லை. ஒரே நபர் பல ஆணைக்குழுக்களிடம் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கலாம்; பலர் அச்சத்தால் எங்குமே பதிவு செய்யாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒன்று தெளிவானது: இலங்கை அரசு இன்றுவரை காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் முழுமையான, பகிரங்கமான, சரிபார்க்கப்பட்ட ஒரு பதிவேட்டை வெளியிடவில்லை. 2025 இல் ஐ.நா. குழு வழங்கிய முதல் பரிந்துரையே அத்தகைய ஒரு பதிவேட்டை உருவாக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

"சமாதானம்" என்ற சொல்லின் சுமை

யுத்தத்துக்குப் பின்னான இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வ வரலாறு "அபிவிருத்தி"யின் மொழியில் எழுதப்பட்டது. புதிய வீதிகள், புதிய பாலங்கள், யாழ்ப்பாணத்துக்கான புகையிரத சேவை மீண்டும் தொடங்கியது. "வடக்கின் வசந்தம்" என்ற திட்டப் பெயர்கள். இவை உண்மையானவை; இவற்றின் பயனை மறுக்க முடியாது.

ஆனால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் கேள்விகள் இந்த அபிவிருத்தி மொழிக்குள் கரைக்கப்பட்டன. அதிகாரப் பகிர்வு, நிலம், இராணுவமயமாக்கல், அரசியல் கைதிகள், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர்: இவை அனைத்தும் "கடந்த காலத்தைக் கிளறும்" பிரச்சினைகளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டன. "முன்னோக்கிப் பாருங்கள்" என்ற அறிவுரை மீண்டும் மீண்டும் வழங்கப்பட்டது.

முன்னோக்கிப் பார்க்க முடியாத ஒரு தாயிடம் இந்த அறிவுரை எத்தகைய பொருளைக் கொண்டிருக்கும்? தனது மகனுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாத ஒருவரிடம் "கடந்த காலத்தை மறந்துவிடுங்கள்" என்று சொல்வது, அந்த மகனை இரண்டாவது முறையாகக் காணாமல் ஆக்குவதற்குச் சமம்.

உண்மையின்றி நல்லிணக்கம் சாத்தியமில்லை. ஒருவருக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல், அவரை இழந்த குடும்பத்தால் துக்கம் கொண்டாடவும் முடியாது, முன்னோக்கி நகரவும் முடியாது.

இராணுவமயமாக்கலின் நிழல்

யுத்தத்துக்குப் பின்னான வடக்கு-கிழக்கில் இராணுவத்தின் பிரசன்னம் வெறும் பாதுகாப்பு நடவடிக்கையாக மட்டும் இருக்கவில்லை. இராணுவம் விவசாயம் செய்தது, சுற்றுலா விடுதிகளை நடத்தியது, பாலர் பாடசாலைகளை நிர்வகித்தது, காணிகளைத் தன்வசம் வைத்திருந்தது. பொதுமக்களின் தனியார் காணிகள் உயர் பாதுகாப்பு வலயங்களாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன; அவற்றில் ஒரு பகுதி பல ஆண்டுகளின் பின்னர் கட்டம் கட்டமாக விடுவிக்கப்பட்டது, இன்னும் ஒரு பகுதி விடுவிக்கப்படவில்லை.

இந்தச் சூழலில், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் குறித்துக் கேள்வி எழுப்புவது ஒரு ஆபத்தான செயலாக இருந்தது. ஏனெனில் கேள்வி கேட்கப்பட வேண்டிய நிறுவனமே, கேள்வி கேட்பவரின் அன்றாட வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் நிறுவனமாகவும் இருந்தது. குடும்பங்கள் முறைப்பாடு செய்யச் சென்றபோது, அவர்களின் வீடுகளுக்குப் புலனாய்வுப் பிரிவினர் "விசாரணைக்கு" வந்தனர். போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டவர்கள் புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டனர். இது இன்றும் முழுமையாக நிறுவிடவில்லை என்பதை ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தின் அறிக்கைகள் தொடர்ந்து பதிவு செய்து வருகின்றன.

ஒரு தேசத்தின் இரண்டு நிலைவுகள்

ஒவ்வொரு ஆண்டும் மே மாதத்தில் இலங்கை இரண்டு வேறுபட்ட நினைவுகூரல்களைக் காண்கிறது. கொழும்பில் "யுத்த வீரர்கள் தினம்" கொண்டாடப்படுகிறது. முள்ளிவாய்க்காலில் மக்கள் மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றி, உப்புக் கஞ்சியைப் பகிர்ந்து, இறந்தவர்களுக்காக அழுகிறார்கள். பல ஆண்டுகளாக இந்த இரண்டாவது நினைவுகூரல் தடைகளையும், நீதிமன்றத் தடையுத்தரவுகளையும், பொலிஸ் தலையீடுகளையும் எதிர்கொண்டது.

ஒரு சமூகம் தனது இறந்தவர்களுக்காக அழ அனுமதிக்கப்படாதபோது, அந்தச் சமூகத்தின் காயம் ஆறுவதில்லை. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களுக்கு நிலைமை இன்னும் மோசமானது. அவர்களால் அழவும் முடியாது; ஏனெனில் அழுவது என்பது தமது அன்புக்குரியவர் இறந்துவிட்டார் என்று

ஒப்புக்கொள்வதாகும். அவர்கள் ஒரு முடிவில்லாத இடைநிலையில் வாழ்கிறார்கள்: நம்பிக்கைக்கும் துக்கத்துக்கும் இடையில்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில், இந்த இடைநிலையின் மிகக் கூர்மையான வடிவமான, யுத்தத்தின் இறுதி நாட்களில் இராணுவத்திடம் சரணடைந்தவர்களின் கதைக்குச் செல்வோம்.

சரணடைந்தவர்கள் எங்கே?

ஒரு மனிதன் தனது ஆயுதத்தைக் கீழே வைத்து, இரு கைகளையும் உயர்த்தி, எதிரியின் படையணியிடம் தன்னை ஒப்படைக்கும் தருணம், சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டத்தின் மிகப் பழைய, மிகத் தெளிவான பாதுகாப்புகளில் ஒன்றைச் செயற்படுத்துகிறது. சரணடைந்தவர் இனிப் போராளி அல்ல. அவர் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர். அவருக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதற்குப் பிடித்தவரே பொறுப்பாளி.

2009 மே மாதத்தின் இறுதி நாட்களில், முல்லைத்தீவின் வட்டுவாகல் பகுதியில் நூற்றுக்கணக்கானோர் இலங்கை இராணுவத்திடம் சரணடைந்தனர் அல்லது ஒப்படைக்கப்பட்டனர் என்று பல குடும்பங்கள் நீதிமன்றங்களிலும் ஆணைக்குழுக்களிலும் சாட்சியமளித்துள்ளன. சரணடைந்தவர்களில் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் அரசியல் மற்றும் நிர்வாகப் பிரிவுகளில் பணியாற்றியவர்கள், அவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள், சிறுவர்கள் இருந்ததாகவும் சாட்சியங்கள் கூறுகின்றன.

பிரான்சிஸ் அடிகளாரின் பேருந்து

இந்தச் சாட்சியங்களில் அடிக்கடி இடம்பெறும் ஒரு பெயர் அருட்தந்தை பிரான்சிஸ் ஜோசப். யாழ்ப்பாணம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபரான இந்த

வயதான கத்தோலிக்கக் குரு, யுத்தத்தின் இறுதி நாட்களில் வன்னியில் மக்களுடன் தங்கியிருந்தார். 2009 மே 18 அளவில், சரணடைய முன்வந்த ஒரு குழுவினருடன் அவரும் இராணுவத்திடம் சென்றதாகவும், அவர்கள் ஒரு பேருந்தில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டதாகவும் பல சாட்சிகள் தெரிவித்துள்ளனர். அதன் பின்னர் அவரைப் பற்றியோ, அவருடன் சென்றவர்களைப் பற்றியோ உறுதியான தகவல் எதுவும் வெளிவரவில்லை.

ஒரு மூத்த மதகுரு, பகிரங்கமாக, சாட்சிகளின் முன்னிலையில், அரச படைகளிடம் சென்றதன் பின்னர் தடயமின்றி மறைந்திருக்கிறார் என்ற உண்மை, இந்த விவகாரத்தின் தீவிரத்தை வேறு எதையும் விட அதிகமாக உணர்த்துகிறது.

"பட்டியல் இல்லை"

சரணடைந்தவர்களின் குடும்பங்கள் பல ஆண்டுகளாக ஒரு எளிய கோரிக்கையை முன்வைத்து வருகின்றன: **சரணடைந்தவர்களின் பெயர்ப் பட்டியலை வெளியிடுங்கள்.** இராணுவம் ஒருவரைப் பொறுப்பேற்கும்போது அதைப் பதிவு செய்வது ஒரு அடிப்படை நடைமுறை. அந்தப் பதிவுகள் இருக்க வேண்டும். இருந்தால், அவற்றை வெளியிடுவதன் மூலம் பல குடும்பங்களுக்கு ஏதோ ஒரு பதில் கிடைக்கும்.

ஆனால் பல ஆண்டுகளாக அதிகாரிகள் அத்தகைய ஒரு பட்டியல் இல்லை என்றோ, தம்மிடம் இல்லை என்றோ பதிலளித்து வந்தனர். குடும்பங்கள் தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் கோரிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்தன; ஆட்கொணர்வு மனுக்களைத் தாக்கல் செய்தன; ஜனாதிபதிகளைச் சந்தித்தன. 2017 இல் போராட்டத்தின்

நூறாவது நாளுக்குப் பின்னர் அப்போதைய ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன குடும்பங்களின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்தார். பட்டியல் வெளியிடப்படும் என்ற எதிர்பார்ப்பு எழுந்தது. ஆனால் குடும்பங்கள் எதிர்பார்த்த முழுமையான பட்டியல் ஒருபோதும் வெளிவரவில்லை.

ஆட்கொணர்வு மனு என்றால் என்ன?

ஆட்கொணர்வு மனு (Habeas Corpus) என்பது "உடலைக் கொண்டு வா" என்று பொருள்படும் ஒரு பழமையான சட்ட நடைமுறை. ஒருவர் சட்டவிரோதமாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாக நம்பப்படும்போது, அவரைத் தடுத்து வைத்திருப்பவர் அவரை நீதிமன்றத்தின் முன் ஆஜர்படுத்த வேண்டும் என்று கோரும் மனு இது. இலங்கையில் மேல் நீதிமன்றங்களிலும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திலும் இத்தகைய மனுக்களைத் தாக்கல் செய்யலாம். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களுக்கு இது சட்டரீதியாகக் கிடைக்கும் மிக முக்கியமான கருவிகளில் ஒன்று.

முல்லைத்தீவு நீதிமன்ற அறைகள்

2013 முதல், சரணடைந்தவர்களின் குடும்பங்கள் வவுனியா மற்றும் முல்லைத்தீவு நீதிமன்றங்களில் தொடர்ச்சியாக ஆட்கொணர்வு மனுக்களைத் தாக்கல் செய்தன. மனுதாரர்களில் மிக அறியப்பட்டவர்களில் ஒருவர், வடமாகாண சபையின் முன்னாள் உறுப்பினர் அனந்தி சசிதரன். அவரது கணவர், விடுதலைப் புலிகளின் திருகோணமலை அரசியல் பொறுப்பாளராக இருந்த எழிலன் (சின்னத்துரை சசிதரன்), யுத்தத்தின் இறுதியில் இராணுவத்திடம் சரணடைந்ததாக அனந்தி தொடர்ந்து

சாட்சியமளித்து வருகிறார்; தானே அந்தச் சரணடைதலைக் கண்டதாக அவர் கூறுகிறார்.

இந்த வழக்குகள் ஒரு நீண்ட, சோர்வூட்டும் பயணமாக மாறின. ஒத்திவைப்புகள், இடமாற்றங்கள், சாட்சிகளுக்கான அழைப்புகள், இராணுவத் தரப்பின் பதில் மனுக்கள். சில விசாரணைகளின்போது, சரணடைந்தவர்கள் எந்தப் படையணிப் பிரிவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டனர் என்பது குறித்த கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. குடும்பங்களைப் பொறுத்தவரை, ஒவ்வொரு விசாரணைத் திகதியும் ஒரு புதிய நம்பிக்கையும் ஒரு புதிய ஏமாற்றமுமாக அமைந்தது.

வழக்குகளுக்குச் செல்லும் பயணமே ஒரு சுமை. பெரும்பாலான மனுதாரர்கள் பெண்கள், பலர் வயதானவர்கள், பலர் வறுமையில் வாழ்பவர்கள். ஒரு நீதிமன்றத் திகதிக்குச் செல்வது என்பது ஒரு நாள் கூலியை இழப்பது, பேருந்துக் கட்டணம், சில வேளைகளில் சட்டத்தரணிக்கான செலவு. இவற்றையெல்லாம் தாண்டி, ஆண்டுக்கணக்காக இந்தப் பெண்கள் நீதிமன்ற வாசல்களில் காத்திருக்கிறார்கள்.

சிறுவர்களின் கேள்வி

சரணடைந்தவர்கள் விவகாரத்தில் மிகவும் மனதை உலுக்கும் அம்சம், பெற்றோருடன் சரணடைந்ததாகக் கூறப்படும் சிறுவர்களின் கதி. பல குடும்பங்களின் சாட்சியங்களின்படி, சில போராளிகள் தமது மனைவியருடனும் பிள்ளைகளுடனும் சேர்ந்து சரணடைந்தனர். அவர்களுடன் இருந்த குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் கூட அதன் பின்னர் காணப்படவில்லை என்று உறவினர்கள் கூறுகின்றனர்.

எந்த ஆயுத மோதலிலும், எந்த நியாயப்படுத்தலின் கீழும், ஒரு சிறுவனை "பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல்" என்று வகைப்படுத்த முடியாது. இந்தக் கேள்விக்கு அரசு பதிலளிக்கும் வரை, இலங்கையின் நல்லிணக்கம் பற்றிய எந்தப் பேச்சும் முழுமையடையாது.

புனர்வாழ்வுப் பதிவுகளின் இடைவெளிகள்

யுத்தத்துக்குப் பின்னர் சுமார் பன்னிரண்டாயிரம் முன்னாள் போராளிகள் புனர்வாழ்வு நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் ஊடாக விடுவிக்கப்பட்டதாக அரசு அறிவித்தது. இது ஒரு முக்கியமான உண்மை: சரணடைந்தவர்களில் பெரும் தொகையினர் உயிருடன் விடுவிக்கப்பட்டனர். அரசு இதைத் தனது நல்லெண்ணத்தின் சான்றாக அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டுகிறது.

ஆனால் இந்த உண்மையே எஞ்சியவர்கள் பற்றிய கேள்வியை இன்னும் கூர்மையாக்குகிறது. பன்னிரண்டாயிரம் பேரின் பெயர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டன, அவர்கள் கணக்கில் வைக்கப்பட்டனர், விடுவிக்கப்பட்டனர் என்றால், அந்தப் பதிவுமுறை இருந்திருக்கிறது. அப்படியானால், தமது உறவினர் சரணடைந்ததைக் கண்ணால் கண்டதாகச் சாட்சியமளிக்கும் குடும்பங்களின் உறவினர்களின் பெயர்கள் ஏன் அந்தப் பதிவுகளில் இல்லை? அவர்கள் பதிவு செய்யப்படாமல் விடப்பட்டார்களா? அல்லது பதிவுகள் மறைக்கப்படுகின்றனவா?

இந்தக் கேள்விக்கு நம்பகமான பதிலைக் கண்டறிய ஒரே வழிதான் உண்டு: யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்டவர்கள், சரணடைந்தவர்கள், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள், இடமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்கள் தொடர்பான அனைத்து இராணுவப் பதிவுகளும் ஒரு

சுயாதீனமான விசாரணை அமைப்பினால் பரிசோதிக்கப்பட வேண்டும்.

சாட்சிகளின் அச்சம்

சரணடைதல் தொடர்பான சாட்சியங்களை வழங்குவது பல குடும்பங்களுக்கு எளிதானதல்ல. சாட்சியமளித்த பின்னர் புலனாய்வுப் பிரிவினர் வீட்டுக்கு வந்து விசாரித்ததாகப் பலர் கூறியுள்ளனர். சிலர் தமது மற்ற பிள்ளைகளின் பாதுகாப்புக் குறித்து அஞ்சி மௌனமாக இருந்துவிட்டனர். சிலர் வெளிநாடுகளுக்குத் தஞ்சம் கோரிச் சென்றுவிட்டனர்; அவர்களின் சாட்சியங்கள் இன்று வேறு நாடுகளின் குடிவரவு ஆவணங்களில் புதைந்து கிடக்கின்றன.

இலங்கையில் 2015 இல் பாதிக்கப்பட்டோர் மற்றும் சாட்சிகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது. ஆனால் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட அதிகாரசபை, இராணுவத்துக்கு எதிராகச் சாட்சியமளிக்கும் தமிழ்க் குடும்பங்களுக்கு நம்பகமான பாதுகாப்பை வழங்கும் என்ற நம்பிக்கையை இன்னும் முழுமையாகப் பெறவில்லை.

ஒரு எளிய கேள்வி

சரணடைந்தவர்கள் விவகாரம் சிக்கலான அரசியல் வாதங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது: இறையாண்மை, தேசிய பாதுகாப்பு, போர் வீரர்களின் கௌரவம், சர்வதேசத் தலையீடு. ஆனால் இந்த வாதங்களை எல்லாம் அகற்றிவிட்டுப் பார்த்தால், எஞ்சியிருப்பது ஒரு எளிய கேள்வி மட்டுமே.

ஒரு மனைவி தனது கணவர் இராணுவத்திடம் சென்றதைக் கண்ணால் கண்டார். அதன் பின்னர் அவர் எங்கே?

இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு, அந்தக் கணவரைப் பொறுப்பேற்ற அரசுக்கே உரியது. பதினேழு ஆண்டுகள் கடந்தும் அந்தப் பொறுப்பு நிறைவேற்றப்படவில்லை.

வெள்ளை வான்: அச்சத்தின் வாகனம்

கூட்டுச் சித்திரம் : பல சாட்சியங்களின் தொகுப்பு

இரவு பதினொரு மணி. தெருவின் நாய்கள் ஒரே நேரத்தில் குரைக்கத் தொடங்குகின்றன. ஒரு வாகனத்தின் இயந்திரச் சத்தம் மெதுவாக வீட்டு வாசலில் நிற்கிறது. விளக்குகள் அணைக்கப்படுகின்றன. கதவில் பலமான தட்டல்.

"பொலிஸ். விசாரணைக்கு வர வேண்டும்."

வந்தவர்கள் சீருடை அணியவில்லை. அடையாள அட்டை காட்டவில்லை. பிடியாணை இல்லை. அவர்கள் வந்த வாகனத்துக்கு இலக்கத் தகடு இல்லை, அல்லது அது துணியால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அது ஒரு வெள்ளை நிற வான். கண்ணாடிகள் கறுப்பு.

மகனை அழைத்துச் சென்ற பின்னர் தாய் அருகிலுள்ள பொலிஸ் நிலையத்துக்கு ஓடுகிறாள். "நாங்கள் யாரையும் கைது செய்யவில்லை" என்கிறார் கடமையிலிருந்த அதிகாரி. இராணுவ முகாமுக்குச் செல்கிறாள். "எங்களுக்குத் தெரியாது." அடுத்த நாள், அடுத்த வாரம், அடுத்த ஆண்டு. அதே பதில்.

இலங்கையின் சமகால அரசியல் மொழியில் "வெள்ளை வான்" என்ற சொல் ஒரு வாகனத்தைக் குறிப்பதில்லை. அது ஒரு முழு ஒடுக்குமுறை முறைமையைக் குறிக்கிறது.

சட்டத்துக்குப் புறம்பான கைதுகள், அடையாளமில்லாத ஆயுததாரிகள், மறுக்கப்படும் பொறுப்பு, திரும்பி வராத மனிதர்கள். இந்தச் சொல்லைக் கேட்டாலே, ஒரு தலைமுறை இலங்கையர்களின் முதுகுத்தண்டில் ஒரு குளிர் பரவுகிறது.

ஒரு குறியீட்டின் வரலாறு

வெள்ளை வான் கடத்தல்கள் யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் தோன்றியவை அல்ல. 1980களின் இறுதியில், தெற்கில் ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியை ஒடுக்கிய காலத்தில், சிங்கள இளைஞர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் இதே பாணியில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டனர். அப்போதும் இரவு நேர வருகைகள், அடையாளமற்ற வாகனங்கள், திரும்பி வராதவர்கள். அந்தக் காலகட்டத்தின் காயங்கள் தெற்கின் கிராமங்களில் இன்றும் ஆறவில்லை. இன்று இலங்கையை ஆளும் தேசிய மக்கள் சக்தியின் மையக் கட்சியான ஜே.வி.பி.யே அந்த ஒடுக்குமுறையின் இலக்காக இருந்தது என்பது வரலாற்றின் ஒரு கூர்மையான முரண்நகை.

இந்த உண்மை முக்கியமானது. வெள்ளை வான் என்பது தமிழர்களுக்கு மட்டுமான ஒரு அனுபவம் அல்ல. அது, தேசிய பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் சட்டத்தின் ஆட்சியைத் தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கும் ஒரு அரச கலாசாரத்தின் வெளிப்பாடு. அந்தக் கலாசாரம் ஒருமுறை உருவாக்கப்பட்டால், அது யாரை இலக்கு வைக்கும் என்பதை எவராலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

2006-2009: உச்சக் காலம்

2006 இல் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தம் நடைமுறையில் சிதைந்ததைத் தொடர்ந்து, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, வவுனியா ஆகிய

இடங்களில் கடத்தல்கள் கூர்மையாக அதிகரித்தன. இக்காலத்தில் இலங்கையின் பாதுகாப்புச் செயலாளராக இருந்தவர் கோட்டாபய ராஜபக்ச. அவர் பின்னர் 2019 இல் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

மனித உரிமை அமைப்புகள், அக்காலத்தில் இலங்கையில் பதிவான காணாமல் ஆக்கப்படுதல்களின் எண்ணிக்கை உலகிலேயே மிக அதிகமானவற்றில் ஒன்றாக இருந்ததாக அறிக்கையிட்டன. இலக்கு வைக்கப்பட்டவர்களில் விடுதலைப் புலிகளுடன் தொடர்புடையவர்கள் எனச் சந்தேகிக்கப்பட்டவர்கள் மட்டுமல்லாமல், தமிழ் வர்த்தகர்கள், மாணவர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், மனிதாபிமானப் பணியாளர்கள், அரசாங்கத்தை விமர்சித்தவர்கள் என பலதரப்பட்டவர்களும் அடங்கியிருந்தனர். சில கடத்தல்களுக்குப் பின்னால் அரசியல் நோக்கங்களுடன், கப்பம் கோரும் நிதி நோக்கங்களும் இருந்ததாகப் பின்னாளில் நீதிமன்ற விசாரணைகள் வெளிப்படுத்தின (அத்தியாயம் 5 இல் விரிவாக).

கொழும்பில் வாழ்ந்த தமிழர்களுக்கு, இக்காலம் ஒரு இடைவிடாத அச்சத்தின் காலம். பொலிஸ் பதிவுகள் கட்டாயமாக்கப்பட்டன. லொட்ஜ்களில் தங்கியிருந்த தமிழர்கள் நள்ளிரவுச் சுற்றிவளைப்புகளில் பிடிக்கப்பட்டனர். ஒரு வெள்ளை வான் தெருவில் மெதுவாகச் சென்றாலே, கடைகள் மூடப்பட்டன, ஜன்னல்கள் அடைக்கப்பட்டன.

முறைமை எவ்வாறு இயங்கியது?

நீதிமன்ற விசாரணைகள், ஆணைக்குழு சாட்சியங்கள், புலனாய்வு ஊடகவியல் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட

தகவல்கள் வெள்ளை வான் கடத்தல்களின் ஒரு பொதுவான வடிவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன:

- **அடையாள மறைப்பு:** கடத்துபவர்கள் சீருடை அணியவில்லை; வாகனங்களுக்கு இலக்கத் தகடுகள் இல்லை அல்லது போலியானவை.
- **பொறுப்பு மறுப்பு:** கடத்தலுக்குப் பின்னர் பொலிஸோ, இராணுவமோ, கடற்படையோ, எந்தப் பிரிவும் கைது நடந்ததை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.
- **இரகசியத் தடுப்பு இடங்கள்:** பின்னாளில் வெளிவந்த சாட்சியங்கள், உத்தியோகபூர்வமாகப் பதிவு செய்யப்படாத தடுப்பு இடங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. திருகோணமலைக் கடற்படைத் தளத்தினுள் இருந்ததாகக் கூறப்படும் "கன்சைட்" எனப்படும் நிலக்கீழ் அறைகள் இவற்றில் மிகவும் அறியப்பட்டவை.
- **முறைப்பாடுகளின் மீதான அழுத்தம்:** முறைப்பாடு செய்த குடும்பங்கள் அச்சுறுத்தப்பட்டன; சில வேளைகளில் முறைப்பாடுகள் பதிவு செய்யப்படவே இல்லை.
- **தண்டனையின்மை:** பல ஆண்டுகளாக ஒரு வெள்ளை வான் கடத்தலுக்காகவும் உயர்மட்ட அதிகாரி எவரும் தண்டிக்கப்படவில்லை.

இந்த ஐந்தாவது அம்சமே மற்ற அனைத்தையும் சாத்தியமாக்கியது. தண்டனையின்மை ஒரு அனுமதிச் சீட்டாக மாறியது.

2012: யுத்தத்துக்குப் பின்னரும்

யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர் வெள்ளை வான்கள் மறைந்துவிடவில்லை. 2012 ஆகஸ்டில், மனித உரிமை அமைப்புகளின் தகவல்களை மேற்கோள்காட்டி வெளியான செய்திகள், அதற்கு முந்தைய ஒன்பது மாதங்களில் இலங்கையில் 58 காணாமல் ஆக்கப்படுதல்கள் பதிவானதாகவும், அவற்றில் 22 சம்பவங்களில் வெள்ளை வான் காணப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தன. அதே ஆண்டில் கொழும்பின் ஒரு பூங்காவில் நடந்த ஒரு கடத்தல் முயற்சி பொதுமக்களால் முறியடிக்கப்பட்டது; பிடிபட்டவர்கள் இராணுவ வீரர்கள் என்று பொலிஸார் உறுதிப்படுத்தியதாக ஹியூமன் ரைட்ஸ் வொட்ச் அமைப்பு சுட்டிக்காட்டியது.

யுத்தம் முடிந்த பின்னரும் இத்தகைய சம்பவங்கள் தொடர்ந்தன என்பது ஒரு முக்கியமான உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது: வெள்ளை வான் என்பது யுத்தகாலத்தின் "தவிர்க்க முடியாத" விளைவு அல்ல. அது யுத்தத்துக்குப் பின்னரும் உயிர்வாழ்ந்த ஒரு நிறுவனமயமான நடைமுறை.

2019: ஒரு ஊடகவியலாளர் சந்திப்பும் அதன் பின்விளைவுகளும்

2019 நவம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னர், அப்போதைய அமைச்சர் ராஜித சேனாரத்ன ஒரு ஊடகவியலாளர் சந்திப்பை நடத்தினார். அதில் தம்மை வெள்ளை வான் சாரதிகள் என்று அறிமுகப்படுத்திய இருவர், கடத்தல்கள் மற்றும் கொலைகள் குறித்துப் பரபரப்பான குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்தனர். தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற பின்னர் கோட்டாபய ராஜபக்ச இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளைப் போலியானவை என்று நிராகரித்தார். குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களம் அந்த ஊடகவியலாளர் சந்திப்பு குறித்து

விசாரணை நடத்தியது; அதில் கலந்துகொண்டவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்; அமைச்சர் பலமுறை விசாரிக்கப்பட்டார்.

இந்த அத்தியாயம் வெள்ளை வான் விவகாரத்துக்குப் பெரும் தீங்கை விளைவித்தது. ஒரு தேர்தல் பிரசார உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட, சரிபார்க்கப்படாத சாட்சியங்கள் பின்னர் நிராகரிக்கப்பட்டபோது, அது முழு விவகாரத்தையுமே "அரசியல் கட்டுக்கதை" என்று சித்தரிப்பதற்கான வாய்ப்பை வழங்கியது.

ஒரு ஊடகவியலாளராக இங்கே ஒரு தெளிவான வேறுபாட்டை வலியுறுத்த வேண்டியுள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட ஊடகவியலாளர் சந்திப்பின் நம்பகத்தன்மை கேள்விக்குரியதாக இருக்கலாம். ஆனால் வெள்ளை வான் கடத்தல்கள் என்ற நிகழ்வின் இருப்பு அந்தச் சந்திப்பைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. அது நீதிமன்றங்களில் நிலுவையிலுள்ள வழக்குகள், ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களின் சத்தியக்கடதாசிகள், ஐ.நா. அமைப்புகளின் பல தசாப்த காலப் பதிவுகள், கடற்படை பதினொருவர் வழக்கு போன்ற குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களமே முன்னெடுத்த விசாரணைகள் ஆகியவற்றில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒரு பொய்யான சாட்சி நூறு உண்மையான சாட்சியங்களை அழித்துவிட முடியாது.

அச்சத்தின் நீண்ட நிழல்

வெள்ளை வான்களின் உண்மையான சக்தி அவை கடத்திச் சென்ற மனிதர்களின் எண்ணிக்கையில் மட்டும் இல்லை. கடத்தப்படாமல் விடப்பட்டவர்களின் மனங்களில் அவை விதைத்த அச்சத்திலும் இருக்கிறது. ஒரு சமூகம் முழுவதும் தனது குரலைத் தானே தணிக்கை செய்யக் கற்றுக்கொண்டது. ஊடகவியலாளர்கள் சில செய்திகளை

எழுதாமல் விட்டனர். பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளை அரசியலில் இருந்து விலக்கி வைத்தனர். பலர் நாட்டை விட்டே வெளியேறினர்.

இந்த அச்சம்தான் வெள்ளை வானின் உண்மையான நோக்கம் என்று பல அவதானிகள் வாதிடுகின்றனர். ஒரு சிலரைக் காணாமல் ஆக்குவதன் மூலம், பலரை மௌனமாக்குவது. அந்த வகையில், வெள்ளை வான் ஒரு கடத்தல் வாகனம் மட்டுமல்ல; அது ஒரு செய்தி. "நீ பேசினால், அடுத்தது நீதான்."

அடுத்த அத்தியாயத்தில், அந்தச் செய்தியை நேரடியாகப் பெற்றவர்களான ஊடகவியலாளர்களின் கதைகளுக்குச் செல்வோம்.

பேனாவுக்கு எதிரான வான்: ஊடகவியலாளர்கள் மீதான கடத்தல்கள்

ஒரு நாட்டில் ஊடகவியலாளர்கள் காணாமல் ஆக்கப்படும்போது, காணாமல் போவது ஒரு மனிதர் மட்டுமல்ல. அவர் எழுதியிருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு செய்தியும், அவர் கேட்டிருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு கேள்வியும், அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு உண்மையும் அவருடன் சேர்ந்தே மறைகிறது.

2005 முதல் 2010 வரையான காலப்பகுதி இலங்கை ஊடகத்துறையின் வரலாற்றில் மிக இருண்ட காலம் என்று ஊடக சுதந்திர அமைப்புகள் வர்ணிக்கின்றன. இக்காலத்தில் ஊடகவியலாளர்கள் கொல்லப்பட்டனர், கடத்தப்பட்டனர், தாக்கப்பட்டனர், நாட்டை விட்டு விரட்டப்பட்டனர். இவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ் ஊடகவியலாளர்கள். ஆனால் சிங்கள, ஆங்கில ஊடகவியலாளர்களும் தப்பவில்லை.

பிரகீத் எக்னெலிகொட: பதினாறு ஆண்டுகளின் காத்திருப்பு

2010 ஜனவரி 24. ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு இரண்டு நாட்கள் முன்னர். அரசியல் கேலிச்சித்திரக் கலைஞரும் ஊடகவியலாளருமான பிரகீத் எக்னெலிகொட வேலை முடிந்து வீடு திரும்பவில்லை. அவர் அப்போதைய

அரசாங்கத்தை, குறிப்பாக ராஜபக்ச குடும்பத்தை விமர்சிக்கும் கட்டுரைகளையும் கேலிச்சித்திரங்களையும் வரைந்து வந்தவர். யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இரசாயன ஆயுதப் பயன்பாடு குறித்த குற்றச்சாட்டுகள் தொடர்பாக அவர் ஆய்வு செய்து வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

அவரது மனைவி சந்தியா எக்னெலிகொட அன்று முதல் இன்று வரை ஓயாமல் போராடி வருகிறார். நீதிமன்றங்கள், பொலிஸ் நிலையங்கள், ஜனாதிபதி செயலகம், ஜெனீவா. ஒரு சாதாரண குடும்பப் பெண்ணாக இருந்த அவர், இலங்கையின் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோருக்கான போராட்டத்தின் மிக உறுதியான குரல்களில் ஒன்றாக மாறினார். தனது போராட்டத்துக்காக அவர் பகிரங்க அவமதிப்புகளையும் அச்சுறுத்தல்களையும் எதிர்கொண்டார்.

2015 இல் ஆட்சி மாற்றத்தின் பின்னர், குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களம் இந்த வழக்கில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் கண்டது. விசாரணைகளின்படி, எக்னெலிகொட கடத்தப்பட்ட பின்னர் கிரிதலை இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டதாகச் சாட்சிகள் தெரிவித்தனர். இராணுவப் புலனாய்வுப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஒன்பது பேர் மீது குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது; அவர்களில் அந்த முகாமின் முன்னாள் கட்டளை அதிகாரியான ஓய்வுபெற்ற பிரிகேடியர் ஷம்மி குமாரரத்னவும் அடங்குவார்.

வழக்கு ஒரு நிரந்தர மேல் நீதிமன்ற விசேட அமர்வில் (Trial-at-Bar) விசாரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் அதன் வேகம் குறித்து கடுமையான விமர்சனங்கள் உள்ளன. 2025 இன் பிற்பகுதியிலும் 2026 இன் முற்பகுதியிலும் தொடர்ச்சியான ஒத்திவைப்புகள், நீதிபதிப் பதவி வெற்றிடங்கள் காரணமாக மாதக்கணக்கான தாமதங்கள் ஏற்பட்டன. முக்கிய சாட்சிகள் தமது சாட்சியங்களை மாற்றினர் அல்லது ஆஜராகவில்லை.

2025 ஜூனில், ஒரு சாட்சியை அச்சுறுத்தியதாகக் கூறப்பட்ட குற்றச்சாட்டில் குமாரரத்ன சிறிது காலம் விளக்கமறியலில் வைக்கப்பட்டார். 2026 இல் புதிய மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு வழக்கை விசாரிக்கத் தொடங்கியது; ஜூலையில் ஒரு முக்கிய சாட்சியை மீண்டும் அழைக்க நீதிமன்றம் அனுமதி வழங்கியது.

இந்த வழக்கில் மிகவும் கவலைக்குரிய ஒரு திருப்பம் 2026 ஜனவரியில் நிகழ்ந்தது. பொறுப்புக்கூறலை வாக்குறுதியளித்து ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கமே, இந்த வழக்கில் சந்தேகநபர்களில் ஒருவரான எரந்த பீரிஸுக்கு கேணல் பதவி உயர்வு வழங்கியதாகச் செய்திகள் வெளியாகின. நீதிமன்றம் இன்னும் தீர்ப்பளிக்கவில்லை என்பதும், நிரபராதித்துவ அனுமானம் அனைவருக்கும் உரியது என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் ஒரு வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல் வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவருக்கு வழக்கு நிலுவையில் இருக்கும்போதே பதவி உயர்வு வழங்குவது, பாதிக்கப்பட்டோருக்கு எத்தகைய செய்தியை அனுப்புகிறது?

"பிரகீத்தின் வழக்கு முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டும், அதுவும் விரைவில். இந்தக் கோரிக்கையை முன்வைக்க எனக்கு உரிமை இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்." — சந்தியா எக்னெலிகொட, 2026 ஜனவரி (ஊடக நேர்காணலிலிருந்து, மொழிபெயர்ப்பு)

2026 ஜனவரியுடன் பிரகீத் காணாமல் ஆக்கப்பட்டு பதினாறு ஆண்டுகள் நிறைவடைந்தன. அவருக்கு என்ன நடந்தது என்பது இன்னும் தெரியவில்லை.

தமிழ் ஊடகவியலாளர்களின் நீண்ட பட்டியல்

எக்னெலிகொட வழக்கு சர்வதேசக் கவனம் பெற்ற அளவுக்கு, தமிழ் ஊடகவியலாளர்களின் வழக்குகள் கவனம் பெறவில்லை. ஆனால் இலங்கையில் இக்காலத்தில் கொல்லப்பட்ட அல்லது காணாமல் ஆக்கப்பட்ட ஊடகத்துறையினரில் பெரும்பாலோர் தமிழர்கள் என்பதை ஊடக சுதந்திர அமைப்புகளின் பதிவுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

தர்மரத்தினம் சிவராம் (தராக்கி): பிரபல அரசியல் ஆய்வாளரும் ஊடகவியலாளருமான சிவராம், 2005 ஏப்ரலில் கொழும்பில் ஒரு உணவகத்துக்கு வெளியே வாகனத்தில் கடத்தப்பட்டார். மறுநாள் அவரது சடலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்தக் கொலைக்கு இன்றுவரை எவரும் தண்டிக்கப்படவில்லை. சிவராமின் கொலை, அதன் பின்னர் வந்த இருண்ட ஆண்டுகளின் ஒரு முன்னறிவிப்பாக அமைந்தது.

சுப்பிரமணியம் இராமச்சந்திரன்: யாழ்ப்பாணத்தின் வடமராட்சிப் பகுதியைச் சேர்ந்த இந்தப் பிராந்திய ஊடகவியலாளர் 2007 பெப்ரவரியில் ஒரு இராணுவச் சோதனைச் சாவடிக்கு அருகில் காணாமல் போனதாக ஊடக சுதந்திர அமைப்புகள் பதிவு செய்துள்ளன. அவரது குடும்பத்துக்கு இன்றுவரை எந்தப் பதிலும் கிடைக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தின் "உதயன்" பத்திரிகை அலுவலகம் பலமுறை தாக்கப்பட்டது; அதன் பணியாளர்கள் கொல்லப்பட்டனர். 2006 மே மாதம் அதன் அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்த ஆயுததாரிகள் இரண்டு ஊழியர்களைச் சுட்டுக்கொன்றனர். பின்னாளிலும் அச்சகம்

தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. இவை எதற்கும் முழுமையான நீதி கிடைக்கவில்லை.

தெற்கின் எச்சரிக்கைகள்

தெற்கிலும் ஊடகவியலாளர்கள் இலக்கு வைக்கப்பட்டனர். 2008 மே மாதம், "தி நேஷன்" பத்திரிகையின் பிரதி ஆசிரியர் கீத் நொயார் கொழும்பில் கடத்தப்பட்டு, கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டு, பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார். அவர் விரைவில் நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். 2009 ஜனவரி 8 அன்று, "சண்டே லீடர்" பத்திரிகையின் ஆசிரியர் லசந்த விக்கிரமதுங்க கொழும்பில் பட்டப்பகலில் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த ஆயுததாரிகளால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். தனது மரணத்தை முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்து அவர் எழுதிய ஆசிரியர் தலையங்கம், அவர் இறந்த பின்னர் வெளியானது; அது இன்றும் உலகெங்கிலும் ஊடக சுதந்திரத்தின் ஒரு சின்னமாக மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது. 2009 ஜூனில், உழைக்கும் ஊடகவியலாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் போத்தல ஜயந்த கடத்தப்பட்டுக் கொடூரமாகத் தாக்கப்பட்டார்.

இந்த வழக்குகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறானவை. சில கொலைகள், சில தாக்குதல்கள், சில காணாமல் ஆக்குதல்கள். ஆனால் அவை அனைத்துக்கும் ஒரு பொதுவான இழை உண்டு: **அவை அனைத்திலும் உயர்மட்டப் பொறுப்பு பல ஆண்டுகளாக நிறுவப்படவில்லை.**

சுய தணிக்கையின் கலாசாரம்

இந்தத் தாக்குதல்களின் மிக ஆழமான விளைவு, அவை உருவாக்கிய சுய தணிக்கைக் கலாசாரம். 2009 க்குப் பின்னர் பல ஊடகவியலாளர்கள் இலங்கையை விட்டு வெளியேறி நாடுகடந்த நிலையில் பணியாற்றத் தொடங்கினர்.

உள்நாட்டில் இருந்தவர்கள், எந்தச் செய்திகளைத் தொடலாம், எவற்றைத் தொடக்கூடாது என்ற எழுதப்படாத விதிகளைக் கற்றுக்கொண்டனர்.

வடக்கு-கிழக்கின் பிராந்திய ஊடகவியலாளர்கள் இன்றும் சவால்களை எதிர்கொள்கின்றனர். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் போராட்டங்களைச் செய்தியாக்கும்போது, நினைவுகூரல் நிகழ்வுகளைப் படம்பிடிக்கும்போது, காணி அபகரிப்புகளை வெளிப்படுத்தும்போது, அவர்கள் பொலிஸ் விசாரணைகளுக்கும், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் அழைப்பாணைகளுக்கும் உள்ளாகியுள்ளனர் என்று ஊடக அமைப்புகள் பதிவு செய்துள்ளன.

ஏன் இது அனைவருக்குமான பிரச்சினை?

ஒரு ஊடகவியலாளர் காணாமல் ஆக்கப்படும்போது, அது அவரது குடும்பத்தின் தனிப்பட்ட துயரம் மட்டுமல்ல. அது ஒவ்வொரு குடிமகனின் அறியும் உரிமை மீதான தாக்குதல். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் குறித்து நாம் இன்று அறிந்திருக்கும் பெரும்பாலான உண்மைகள், ஆபத்தை எதிர்கொண்டு எழுதிய ஊடகவியலாளர்களாலேயே வெளிக்கொணரப்பட்டன. அவர்களை மௌனமாக்குவது, உண்மையை மௌனமாக்குவதற்குச் சமம்.

அதனால்தான் பிரகீத் எக்னெலிகொட வழக்கின் தீர்ப்பு ஒரு குடும்பத்துக்கு மட்டுமான தீர்ப்பல்ல. இலங்கையில் ஒரு அரச அதிகாரி ஊடகவியலாளர் ஒருவரைக் காணாமல் ஆக்கினால் அதற்கு விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்குமா என்ற கேள்விக்கான தீர்ப்பு அது.

கடற்படை பதினொருவர்: கப்பம், கடத்தல், நிலக்கீழ் அறைகள்

வெள்ளை வான் கடத்தல்கள் குறித்துப் பேசும்போது, அவை "பயங்கரவாதச் சந்தேகநபர்களை" இலக்கு வைத்த "பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள்" என்ற நியாயப்படுத்தல் அடிக்கடி முன்வைக்கப்படுகிறது. இந்த நியாயப்படுத்தலை மிக வலுவாகத் தகர்க்கும் வழக்கு, "கடற்படை பதினொருவர்" (Navy 11) என அறியப்படும் வழக்காகும். ஏனெனில், இந்த வழக்கை விசாரித்த இலங்கையின் சொந்தக் குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களமே, இந்தக் கடத்தல்களுக்குப் பின்னால் பணம் பறிக்கும் நோக்கம் இருந்ததாகக் குற்றம் சாட்டியது.

என்ன நடந்தது?

2008-2009 காலப்பகுதியில், கொழும்பு மற்றும் அதன் புறநகர்ப் பகுதிகளான தெஹிவளை, கொட்டாஞ்சேனை போன்ற இடங்களிலிருந்து பதினொரு இளைஞர்கள் வெவ்வேறு சம்பவங்களில் கடத்தப்பட்டனர். இவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ் இளைஞர்கள்; முஸ்லிம் இளைஞர்களும் அடங்குவர். சிலர் பாடசாலை முடித்துவிட்டு உயர்கல்விக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தவர்கள். சிலர் வெளிநாடு செல்லத் திட்டமிட்டிருந்தவர்கள்.

குடும்பங்களின் சாட்சியங்களின்படி, கடத்தலுக்குப் பின்னர் சில குடும்பங்களுக்குப் பணம் கேட்டுத் தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தன. சில குடும்பங்கள் பணம் செலுத்தவும் செய்தன. ஆனால் அவர்களின் பிள்ளைகள் திரும்பி வரவில்லை.

விசாரணை எவ்வாறு திறக்கப்பட்டது?

பல ஆண்டுகளாக இந்தக் கடத்தல்கள் தனித்தனி முறைப்பாடுகளாகவே இருந்தன. 2015 ஆட்சி மாற்றத்துக்குப் பின்னர், குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களம் இந்த முறைப்பாடுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகளை ஆராயத் தொடங்கியது. தொலைபேசிப் பதிவுகள், வங்கிப் பரிவர்த்தனைகள், சாட்சியங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், இந்தக் கடத்தல்கள் கடற்படைப் புலனாய்வுப் பிரிவுடன் தொடர்புடைய ஒரு குழுவினால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாக விசாரணையாளர்கள் நீதிமன்றத்துக்கு அறிக்கையிட்டனர்.

விசாரணையின் மிக அதிர்ச்சியூட்டும் கண்டுபிடிப்பு, திருகோணமலைக் கடற்படைத் தளத்தினுள் இருந்ததாகக் கூறப்படும் இரகசியத் தடுப்பு இடங்கள். "கன்சைட்" (Gunsite) என அழைக்கப்பட்ட நிலக்கீழ் அறைகளில், கடத்தப்பட்டவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டதாகச் சாட்சிகள் தெரிவித்தனர். அந்த அறைகளின் சுவர்களில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் தமது பெயர்களையும் தொலைபேசி இலக்கங்களையும் கீறியிருந்ததாகவும் செய்திகள் வெளியாகின. ஐ.நா.வின் வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் தொடர்பான செயற்குழுவும், பின்னர் ஐ.நா. சித்திரவதைக்கு எதிரான விசேட அறிக்கையாளரும் திருகோணமலையில்

இத்தகைய இரகசியத் தடுப்பு இடங்கள் இருந்தமை குறித்துக் கவலை வெளியிட்டனர்.

ஏன் இந்த வழக்கு முக்கியமானது?

கடற்படை பதினொருவர் வழக்கு மூன்று காரணங்களுக்காகத் தனித்துவமானது. **முதலாவது**, இது இலங்கை அரசின் சொந்தப் புலனாய்வு அமைப்பால் விசாரிக்கப்பட்டு, கடற்படை அதிகாரிகள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்ட வழக்கு; எனவே "வெளிநாட்டுச் சதி" என்று இதை நிராகரிக்க முடியாது. **இரண்டாவது**, இது பாதுகாப்புப் படைகளுக்குள் இயங்கியதாகக் கூறப்படும் குழுக்கள் தேசிய பாதுகாப்பு என்ற போர்வையில் தனிப்பட்ட நிதி லாபத்துக்காகச் செயற்பட்டிருக்கலாம் என்பதைச் சுட்டுகிறது. **மூன்றாவது**, இது தலைநகரான கொழும்பிலேயே, யுத்தக் களத்துக்கு வெகு தொலைவில் நடந்தது.

உயர்மட்டத்தை நோக்கி

விசாரணை முன்னேறியபோது, அது உயர்மட்டத்தை நோக்கி நகர்ந்தது. 2019 இல் முன்னாள் கடற்படைத் தளபதி அட்மிரல் வசந்த கரன்னாகொட இந்த வழக்கில் சந்தேகநபராகப் பெயரிடப்பட்டார். இது இலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு முன்னாள் முப்படைத் தளபதி காணாமல் ஆக்குதல் வழக்கில் சந்தேகநபராகப் பெயரிடப்பட்ட அரிதான தருணம்.

ஆனால் 2019 இல் ஆட்சி மீண்டும் மாறியது. ராஜபக்சுக்கள் அதிகாரத்துக்குத் திரும்பினர். அதன் பின்னர் இந்த வழக்கின் போக்கும் மாறியது. இந்த வழக்கை விசாரித்த குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்கள அதிகாரிகள் சிலர் இடமாற்றம்

செய்யப்பட்டனர்; சிலர் நாட்டை விட்டு வெளியேறினர்; முன்னாள் குற்றப் புலனாய்வுப் பணிப்பாளர் ஷானி அபேசேகர கைது செய்யப்பட்டுப் பல மாதங்கள் விளக்கமறியலில் வைக்கப்பட்டார். 2021 இல், கரன்னாகொடவுக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகளைத் தொடர வேண்டாம் என்று சட்டமா அதிபர் திணைக்களம் முடிவெடுத்தது.

பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்கள் இந்த முடிவை உயர் நீதிமன்றத்தில் சவாலுக்குட்படுத்தின. அந்த மனுக்கள் பல ஆண்டுகளாக இழுபட்டன. 2025 மார்ச்சில், இந்த மனுவை விசாரிக்கவிருந்த உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்கள் இருவர் விசாரணையிலிருந்து விலகிக்கொண்டனர். 2025 செப்டம்பரில், கரன்னாகொட வழக்கிலிருந்து நீக்கப்பட்டதற்கு எதிரான மேன்முறையீட்டை உயர் நீதிமன்றம் விசாரிக்கத் திகதி குறித்தது. இந்நூல் எழுதப்படும் 2026 ஒக்டோபர் வரை, இந்த விவகாரத்தில் இறுதித் தீர்ப்பு எதுவும் வழங்கப்படவில்லை.

ஒரு அரசியல் சுழற்சி

கடற்படை பதினொருவர் வழக்கின் வரலாறு, இலங்கையில் பொறுப்புக்கூறல் எவ்வாறு அரசியல் சுழற்சிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது:

- **2008–2009:** கடத்தல்கள் நடைபெறுகின்றன. முறைப்பாடுகள் பதிவாகின்றன, ஆனால் விசாரணை இல்லை.
- **2015–2019:** ஆட்சி மாற்றம். குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களம் விசாரணையை முன்னெடுக்கிறது. சந்தேகநபர்கள் கைது செய்யப்படுகின்றனர்.

• **2019–2022:** ஆட்சி மீண்டும் மாறுகிறது.

விசாரணையாளர்கள் இலக்கு வைக்கப்படுகின்றனர். உயர்மட்டச் சந்தேகநபர் மீதான குற்றச்சாட்டுகள் கைவிடப்படுகின்றன.

• **2024 முதல்:** புதிய அரசாங்கம் பொறுப்புக்கூறலை வாக்குறுதியளிக்கிறது. நீதிமன்ற நடைமுறைகள் தொடர்கின்றன, ஆனால் தீர்ப்பு இன்னும் வரவில்லை.

இந்தச் சுழற்சி ஒரு அடிப்படை உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது: இலங்கையில் காணாமல் ஆக்குதல் வழக்குகளின் போக்கு, சட்டத்தின் தேவைகளால் அன்றி, யார் ஆட்சியில் இருக்கிறார்கள் என்பதால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஒரு சுயாதீனமான வழக்குத் தொடுநர் அலுவலகம் இல்லாதவரை, ஒவ்வொரு தேர்தலும் நீதியின் தலைவிதியையும் தீர்மானிக்கும்.

பெற்றோரின் பதினெட்டு ஆண்டுகள்

இந்த அரசியல் சுழற்சிகளுக்கு நடுவே, பதினொரு குடும்பங்கள் காத்திருக்கின்றன. சில பெற்றோர் தமது பிள்ளைகள் கடத்தப்பட்ட நாளில் இருந்ததை விட இப்போது இருமடங்கு வயதானவர்கள். சிலர் காத்திருந்து காத்திருந்து இறந்துவிட்டனர். ஒவ்வொரு நீதிமன்றத் திகதியிலும், அவர்கள் கொழும்பின் நீதிமன்ற வளாகத்துக்கு வந்து, சந்தேகநபர்கள் சட்டத்தரணிகளுடன் உள்ளே செல்வதைப் பார்க்கிறார்கள்.

இந்தக் குடும்பங்கள் வெவ்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்தவை, வெவ்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்தவை. ஆனால் அவர்களின் கோரிக்கை ஒன்றே: **எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு என்ன நடந்தது என்று சொல்லுங்கள்.**

2026 ஆகஸ்டில், இதே போன்ற இன்னொரு குற்றச்சாட்டு ஊடகங்களில் வெளியானது: யுத்தகாலத்தில் கடற்படையுடன் தொடர்புடையதாகக் கூறப்படும் ஒரு குழுவினால் ஒரு முன்னாள் இராணுவ வீரரின் மகன் கடத்தப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டதாக அவரது குடும்பம் குற்றம் சாட்டியது. பாதிக்கப்பட்டவர் ஒரு சிங்களக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். வெள்ளை வான் கலாசாரம் இன எல்லைகளுக்குக் கட்டுப்படவில்லை என்பதற்கு இது இன்னொரு நினைவூட்டல்.

கடற்படை பதினொருவர் வழக்கு ஒரு சோதனை. இலங்கையின் நீதித்துறை, ஒரு முன்னாள் படைத் தளபதி வரை பொறுப்புக்கூறலைக் கொண்டு செல்லும் திறன் கொண்டதா என்பதற்கான சோதனை. அந்தச் சோதனையின் முடிவு இன்னும் எழுதப்படவில்லை.

லலித்தும் குகனும்: போருக்குப் பின்னும் தொடர்ந்த மறைவுகள்

2011 டிசம்பர் 10. சர்வதேச மனித உரிமைகள் தினம். அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களை ஒன்றுதிரட்டி ஒரு போராட்டம் நடத்தத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அதை ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களில் இருவர், லலித் குமார் வீரராஜும் குகன் முருகானந்தனும், அந்தப் போராட்டத்தைக் காண உயிருடன் இருக்கவில்லை. அல்லது, இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், அவர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்களா என்பதே இன்றுவரை எவருக்கும் தெரியவில்லை.

இரண்டு மனிதர்கள், ஒரு போராட்டம்

லலித் குமார் வீரராஜ் ஒரு சிங்கள அரசியல் செயற்பாட்டாளர். குகன் முருகானந்தன் ஒரு தமிழ் செயற்பாட்டாளர். இருவரும் இணைந்து, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களைச் சந்தித்து, அவர்களின் விவரங்களைத் திரட்டி, அவர்களின் குரலை தேசிய அளவுக்குக் கொண்டு செல்லும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

ஒரு சிங்களவரும் ஒரு தமிழரும் இணைந்து, தமிழ்க் குடும்பங்களின் காணாமல் ஆக்கப்பட்ட உறவுகளுக்காகப் போராடியது, யுத்தத்துக்குப் பின்னான இலங்கையில் ஒரு

அரிதான, சக்திவாய்ந்த குறியீடாக இருந்தது. இனங்களுக்கு இடையிலான நல்லிணக்கம் பற்றி அரசாங்கம் பேசிக்கொண்டிருந்த அதே காலத்தில், அந்த நல்லிணக்கத்தை உண்மையில் வாழ்ந்து காட்டிக்கொண்டிருந்தவர்கள் இவர்கள்.

2011 டிசம்பர் 9 அன்று, யாழ்ப்பாணத்தின் ஆவரங்கால் பகுதியில், இருவரும் காணாமல் போனார்கள். அவர்கள் பயன்படுத்திய மோட்டார் சைக்கிள் பின்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

யுத்தம் முடிந்து இரண்டரை ஆண்டுகள்

இந்தச் சம்பவத்தின் காலம் முக்கியமானது. யுத்தம் முடிவடைந்து இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியிருந்தது. விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு இராணுவ ரீதியாக முற்றாக அழிக்கப்பட்டிருந்தது. "பயங்கரவாத அச்சுறுத்தல்" என்ற நியாயப்படுத்தல் இனிப் பொருந்தாத ஒரு காலம். அந்தக் காலத்தில், அமைதியான முறையில் மனித உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்த இரண்டு செயற்பாட்டாளர்கள் மறைந்தனர்.

இந்த வழக்கு, இலங்கையில் காணாமல் ஆக்குதல்கள் யுத்தத்தின் "பக்கவிளைவு" மட்டுமல்ல என்பதற்கான மிகத் தெளிவான சான்றுகளில் ஒன்று. யுத்தம் முடிந்த பின்னரும், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோருக்காகப் போராடுபவர்களே காணாமல் ஆக்கப்படும் ஒரு சூழல் நிலவியது.

பதினைந்து ஆண்டுகால ஆட்கொணர்வு வழக்கு

இருவரின் குடும்பங்களும் யாழ்ப்பாண நீதவான் நீதிமன்றத்தில் ஆட்கொணர்வு மனுவைத் தாக்கல் செய்தன.

அந்த வழக்கு, இலங்கையின் நீதித்துறை வரலாற்றில் மிக நீண்ட, மிகச் சிக்கலான ஆட்கொணர்வு வழக்குகளில் ஒன்றாக மாறியது.

இருவரும் காணாமல் போனபோது இலங்கையின் பாதுகாப்புச் செயலாளராக இருந்தவர் கோட்டாபய ராஜபக்சு. இந்த வழக்கில் அவர் சாட்சியமளிக்க வேண்டும் என்று மனுதாரர்கள் கோரினர். 2019 இல் அவர் சாட்சியமளிக்க அழைக்கப்பட்டார். ஆனால் அதே ஆண்டு அவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டதால், பதவியில் இருக்கும் ஜனாதிபதிக்கு அரசியலமைப்பு வழங்கும் விடுபாட்டுரிமை காரணமாக வழக்கு நடவடிக்கைகள் தடைப்பட்டன.

2022 இல் மக்கள் எழுச்சியால் கோட்டாபய ராஜபக்சு பதவி விலகிய பின்னர், வழக்கு மீண்டும் உயிர்பெற்றது. ஆனால் அதன் பின்னர் புதிய தடைகள் எழுந்தன. யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருவது தனக்குப் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் என்று முன்னாள் ஜனாதிபதி தரப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டது. 2025 ஜூலையில், அவர் சாட்சியமளிக்கத் தயாராக இருப்பதாகவும், ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் அல்ல என்றும் உயர் நீதிமன்றத்துக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அதே காலப்பகுதியில், அந்தப் "பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல்" கூற்றை உறுதிப்படுத்துமாறு யாழ்ப்பாண நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் நீதிமன்றத்தை எதிர்கொள்ள மறுப்பதைக் கண்டித்து அங்கு போராட்டமும் நடைபெற்றது.

2026 ஜூனில், முன்னாள் ஜனாதிபதி இணையவழியாகச் சாட்சியமளிக்க அனுமதிக்கப்பட்டார். 2026 ஆகஸ்டில், யாழ்ப்பாணப் பிரதம நீதவான், கொழும்பு பிரதம நீதவான் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராகி இணையவழி இணைப்பின் ஊடாகச் சாட்சியமளிக்குமாறு அவருக்கு உத்தரவிட்டார்.

ஒரு வழக்கின் காலவரிசை

- **2011 டிசம்பர் 9:** லலித், குகன் யாழ்ப்பாணம் ஆவரங்காலில் காணாமல் போகின்றனர்.
- **2012:** யாழ்ப்பாண நீதவான் நீதிமன்றத்தில் ஆட்கொணர்வு மனு.
- **2019:** முன்னாள் பாதுகாப்புச் செயலாளர் சாட்சியமளிக்க அழைக்கப்படுகிறார்; அதே ஆண்டு ஜனாதிபதியாகிறார்.
- **2022:** பதவி விலகல்; வழக்கு மீண்டும் தொடர்கிறது.
- **2025 ஜூலை:** "யாழ்ப்பாணத்தில் அல்ல" என்ற நிலைப்பாடு உயர் நீதிமன்றத்துக்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.
- **2026 ஜூன்:** இணையவழிச் சாட்சியத்துக்கு அனுமதி.
- **2026 ஆகஸ்ட்:** கொழும்பிலிருந்து இணையவழியாகச் சாட்சியமளிக்க உத்தரவு.

நீதிமன்றத்தின் இடம் ஏன் முக்கியம்?

யாழ்ப்பாணமா, கொழும்பா, இணையவழியா என்ற விவாதம் ஒரு நடைமுறைப் பிரச்சினையாகத் தோன்றலாம். ஆனால் குடும்பங்களுக்கு இது ஒரு ஆழமான அர்த்தம் கொண்டது. காணாமல் ஆக்குதல் நடந்த மண்ணில், பாதிக்கப்பட்ட சமூகத்தின் முன்னிலையில், அதிகாரத்தில் இருந்தவர் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பது, நீதியின் ஒரு குறியீட்டு வடிவம். பல தசாப்தங்களாக வடக்குக்கு வந்து உத்தரவுகளை வழங்கிய அதிகாரம், அதே வடக்கின் நீதிமன்றத்தில் கேள்விகளுக்கு உட்படுவது ஒரு முக்கியமான மாற்றமாக இருந்திருக்கும்.

அதே வேளை, ஒரு சாட்சியின் பாதுகாப்புக் கவலைகளும் சட்டரீதியாகக் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்பதை மறுக்க முடியாது. நீதிமன்றம் இந்த இரண்டு கருத்துக்களுக்கும் இடையில் ஒரு சமநிலையைத் தேடியுள்ளது. எந்த வடிவத்தில் சாட்சியம் வழங்கப்பட்டாலும், முக்கியமான கேள்வி அப்படியேதான் இருக்கிறது: 2011 டிசம்பரில் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய பாதுகாப்புக் கட்டமைப்பில் யாருக்கு என்ன தெரிந்திருந்தது?

குடும்பங்களின் பொறுமை

லலித்தின் தந்தை தனது மகனைத் தேடிய போராட்டத்தில் பல ஆண்டுகளைக் கழித்தார். குகனின் குடும்பமும் அவ்வாறே. பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, அவர்கள் ஒவ்வொரு வழக்குத் திகதிக்கும் வருகிறார்கள். ஒத்திவைப்புகளைச் சகித்துக்கொள்கிறார்கள். புதிய நீதிபதிகள், புதிய சட்டத்தரணிகள், புதிய அரசாங்கங்கள். அவர்களின் கேள்வி மட்டும் மாறவில்லை.

ஒரு சின்னத்தின் பாடம்

லலித்-குகன் வழக்கு, இலங்கையின் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் விவகாரம் ஒரு "தமிழர் பிரச்சினை" மட்டுமல்ல என்பதை நினைவூட்டுகிறது. அது ஒரு ஜனநாயகப் பிரச்சினை. உரிமைகளுக்காகப் பேசுபவர்கள், அவர்கள் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், அரசின் கைகளில் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்களா என்ற கேள்வி.

அதே வேளை, இந்த வழக்கு ஒரு நம்பிக்கையையும் தருகிறது. ஒரு சிங்களச் செயற்பாட்டாளரும் ஒரு தமிழ்ச் செயற்பாட்டாளரும் தோளோடு தோள் நின்று போராடியது,

இலங்கையின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்க முடியும் என்பதற்கான ஒரு சிறிய முன்னோட்டம். அவர்களுக்கு நீதி வழங்குவது, அந்த எதிர்காலத்தை நோக்கிய ஒரு அடி.

வீதியோரக் கொட்டகை: தாய்மாரின் போராட்டம்

சாட்சியச் சித்திரம் - பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது

பரமேஸ்வரி அம்மாவுக்கு எழுபத்திரண்டு வயது. அவரது முழங்கால்கள் இப்போது நீண்ட நேரம் தரையில் அமர அனுமதிப்பதில்லை. அதனால் கொட்டகையில் அவருக்கென ஒரு பிளாஸ்டிக் கதிரை இருக்கிறது. ஒவ்வொரு காலையும் அவர் பேருந்தில் வந்து, அந்தக் கதிரையில் அமர்ந்து, மடியில் ஒரு புகைப்படத்தை வைத்துக்கொள்கிறார்.

படத்தில் இருப்பவன் அவரது இளைய மகன் கஜன். 2009 இல் இருபத்தொரு வயது. இப்போது உயிரோடு இருந்தால் முப்பத்தெட்டு. "அவனுக்கு இப்போது தலைமுடி கொஞ்சம் நரைத்திருக்கும்," என்கிறார் பரமேஸ்வரி அம்மா, சிரித்தபடி. அந்தச் சிரிப்பு ஒரு நொடியில் உடைகிறது.

"எனக்கு அவன் உயிரோடு இருக்கிறானா இல்லையா என்று மட்டும் சொல்லுங்கள். இறந்துவிட்டான் என்றால், அவனுக்கு ஒரு அந்தியேட்டி செய்ய வேண்டும். உயிரோடு இருந்தால், நான் சாவதற்கு முன் ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும். இந்த இரண்டில் எதையும் செய்ய விடாமல் என்னை ஏன் இப்படி வைத்திருக்கிறார்கள்?"

2017 பெப்ரவரி 20 அன்று, கிளிநொச்சி கந்தசுவாமி கோவிலுக்கு அருகில், ஏ-9 நெடுஞ்சாலையின் ஓரத்தில், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் உறவினர்கள் ஒரு தொடர் போராட்டத்தைத் தொடங்கினர். அது சில நாட்களில் முடிந்துவிடும் என்று பலர் நினைத்தனர். அது இன்னும் முடியவில்லை.

அதே காலப்பகுதியில், வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மருதங்கேணி, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு உள்ளிட்ட வடக்கு-கிழக்கின் பல இடங்களிலும் இத்தகைய போராட்டங்கள் தொடங்கப்பட்டன. சில இடங்களில் போராட்டங்கள் காலப்போக்கில் வடிவம் மாறின; ஆனால் கிளிநொச்சிக் கொட்டகை இந்தப் போராட்டத்தின் இதயமாகத் தொடர்ந்து துடித்து வருகிறது.

எண்களில் ஒரு போராட்டம்

3,500+

நாட்கள் தொடர் போராட்டம் (2017 பெப். 20 – 2026 ஒக். 4: 3,513 நாட்கள்)

160+

பதில் கிடைக்காமல் இறந்த பெற்றோர் (2024 பெப்ரவரி நிலவரம்)

16,966

OMP க்குக் கிடைத்த முறைப்பாடுகள்

23

கண்டுபிடிக்கப்பட்டவர்கள் (ஐ.நா. குழு, 2025)

2024 பெப்ரவரியில், போராட்டத்தின் ஏழாம் ஆண்டு நிறைவையொட்டி கிளிநொச்சியில் நடந்த பேரணியில், 2,557 நாட்கள் தொடர்ந்த போராட்டம் குறித்துக் குடும்பங்கள் அறிவித்தன. அப்போதே, போராட்டம் தொடங்கிய பின்னர் 160 க்கும் மேற்பட்ட பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளுக்கு என்ன நடந்தது என்று அறியாமலேயே இறந்துவிட்டதாக அவர்கள்

தெரிவித்தனர். அந்த எண்ணிக்கை அதன் பின்னர் மேலும் உயர்ந்துள்ளது.

ஒவ்வொரு இறப்புக்கும் பின்னர், அவர்களின் புகைப்படங்கள் கொட்டகைச் சுவரில் சேர்க்கப்படுகின்றன. காணாமல் ஆக்கப்பட்ட பிள்ளையின் படத்துக்கு அருகில், அவரைத் தேடிய பெற்றோரின் படம். இரண்டு தலைமுறைகளின் இழப்பு ஒரே சுவரில்.

"எங்கே? எங்கே?"

இந்தப் போராட்டத்தின் முழக்கம் மிக எளிமையானது.

"எங்கே? எங்கே? எங்கள் உறவுகள் எங்கே?"

ஆயிரக்கணக்கான முறை, ஆயிரக்கணக்கான தொண்டைகளிலிருந்து எழுந்த அந்தக் கேள்வி, இலங்கையின் அரசியல் மொழியில் ஒரு நிரந்தரச் சொற்றொடராக மாறிவிட்டது.

வடக்கு-கிழக்கு காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் உறவினர்கள் சங்கத்தின் செயலாளர் லீலாதேவி ஆனந்தராஜா ஊடகங்களிடம் தெரிவித்தபடி, போராட்டத்தின் நூறாவது நாளுக்குப் பின்னர் அப்போதைய ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவைக் குடும்பங்கள் சந்தித்தன. அதன் பின்னர் பல சந்திப்புகள் நடந்தன. ஆனால் எதுவும் உருப்படியான பலனைத் தரவில்லை என்கிறார் அவர். ஜனாதிபதிகள் மாறினர்; பிரதமர்கள் மாறினர்; வாக்குறுதிகள் மாறவில்லை, நிறைவேறவுமில்லை.

ஏன் தாய்மார்?

இந்தப் போராட்டத்தின் முகம் பெரும்பாலும் பெண்களுடையது. தாய்மார், மனைவியர், சகோதரிகள்.

இதற்கு ஒரு கசப்பான காரணம் உண்டு. காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலோர் ஆண்கள். அவர்களைத் தேடும் பொறுப்பு பெண்களின் தோள்களில் விழுந்தது.

ஆனால் இன்னொரு காரணமும் உண்டு. யுத்தத்துக்குப் பின்னான வடக்கு-கிழக்கில், ஆண்கள் பொதுவெளியில் அரசியல் குரல் எழுப்புவது அதிக ஆபத்தானதாக இருந்தது. ஆண்கள் சந்தேகத்துக்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்; கைது செய்யப்படும் அபாயம் அதிகம். தாய்மாரின் போராட்டத்தை முழுமையாக அடக்குவது அரசுக்கு அரசியல் ரீதியாகக் கடினமாக இருந்தது. ஒரு வயதான தாய் தனது மகனின் படத்தை ஏந்தியிருக்கும் காட்சியை "பயங்கரவாதம்" என்று சித்தரிப்பது எளிதல்ல.

இதன் விளைவாக, இந்தப் பெண்கள் யுத்தத்துக்குப் பின்னான தமிழ் அரசியலின் மிக உறுதியான, மிக நம்பகமான குரலாக மாறினர். அரசியல் கட்சிகள் பிளவுபட்டபோதும், தேர்தல்கள் வந்து போனபோதும், அவர்கள் வீதியில் இருந்தனர்.

கண்காணிப்பின் கீழ் துக்கம்

ஆனால் இந்தப் போராட்டம் அச்சமின்றி நடக்கவில்லை. போராட்டங்களில் கலந்துகொள்ளும் குடும்பங்கள் புலனாய்வுப் பிரிவினரால் புகைப்படம் எடுக்கப்படுவதாகவும், வீடுகளுக்கு வந்து விசாரிக்கப்படுவதாகவும், அவர்களின் சர்வதேசத் தொடர்புகள் குறித்துக் கேள்வி கேட்கப்படுவதாகவும் ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகம் தனது அறிக்கைகளில் தொடர்ந்து பதிவு செய்து வருகிறது.

ஜெனீவா அமர்வுகளுக்கு முன்னரும் பின்னரும் இந்த அழுத்தம் அதிகரிப்பதாகக் குடும்பங்கள் கூறுகின்றன.

இதன் மிகக் கடுமையான உதாரணம் 2014 இல் நிகழ்ந்தது. காணாமல் ஆக்கப்பட்ட தனது மகனுக்காகப் போராடிக்கொண்டிருந்த கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த பாலைந்திரன் ஜெயக்குமாரி, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு, ஏறத்தாழ ஒரு வருடம் தடுத்து வைக்கப்பட்டார். அவரது பதின்ம வயது மகள் விதுஷா, காணாமல் போன தனது சகோதரனின் படத்தை ஏந்தி அழும் புகைப்படம், அதற்கு முன்னரே சர்வதேச ஊடகங்களில் வெளியாகியிருந்தது. ஒரு தாய் தனது மகனைத் தேடியதற்காக "பயங்கரவாதச்" சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டது, இலங்கையின் நிலைமையை உலகுக்கு உணர்த்தியது.

ஆகஸ்ட் 30

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆகஸ்ட் 30 ஆம் திகதி, வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் சர்வதேச தினம் அனுசரிக்கப்படுகிறது. அன்று வடக்கு-கிழக்கின் பல நகரங்களில் பாரிய பேரணிகள் நடைபெறுகின்றன. இந்தப் பேரணிகள் ஆண்டுதோறும் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்று வருகின்றன: காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் பிள்ளைகள், இப்போது வளர்ந்த இளைஞர்களாக, தமது பெற்றோருடன் இணைந்து போராடுகின்றனர். பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் கலந்துகொள்கின்றனர். ஒரு காலத்தில் தாய்மாரின் தனிப் போராட்டமாகத் தொடங்கியது, இப்போது ஒரு தலைமுறைப் போராட்டமாக மாறியுள்ளது.

இழப்பீட்டை மறுப்பது ஏன்?

அரசாங்கம் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களுக்கு நிதி இழப்பீடுகளையும், "காணாமல் போனமைக்கான சான்றிதழ்"களையும் வழங்க முன்வந்துள்ளது. ஒரு சில குடும்பங்கள் பொருளாதாரக் கஷ்டம் காரணமாக இவற்றைப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் போராடும் குடும்பங்களில் கணிசமான பகுதியினர் இவற்றை நிராகரித்து வருகின்றனர்.

அவர்களின் வாதம் தெளிவானது: "உண்மையைச் சொல்லாமல் பணம் தருவது, எங்கள் மௌனத்தை விலைக்கு வாங்குவதாகும்." எந்தத் தொகையிலான இடைக்கால நிவாரணமும் ஒரு தாயின் கேள்விக்குப் பதிலாகாது. உண்மை, நீதி, அதன் பின்னரே இழப்பீடு. இந்த வரிசை மாற்றப்படக்கூடாது என்பது அவர்களின் உறுதியான நிலைப்பாடு.

இது பொருளாதார ரீதியாக மிகக் கடினமான ஒரு முடிவு என்பதை உணர வேண்டும். போராடும் குடும்பங்களில் பலர் வறுமையில் வாழ்கின்றனர். குடும்பத்தின் வருவாய் ஈட்டுபவர் காணாமல் ஆக்கப்பட்டதாலேயே அவர்கள் வறுமைக்குள் தள்ளப்பட்டனர். அந்த நிலையிலும் பணத்தை மறுத்து உண்மையைக் கோருவது, அவர்களின் போராட்டத்தின் ஒழுக்க வலிமையைக் காட்டுகிறது.

காலம் என்ற எதிரி

இந்தப் போராட்டத்தின் மிகப் பெரிய எதிரி அரசு அல்ல; காலம். ஒவ்வொரு ஆண்டும், சாட்சிகள் வயதாகின்றனர், நினைவுகள் மங்குகின்றன, ஆவணங்கள் தொலைகின்றன, பெற்றோர் இறக்கின்றனர். சில அவதானிகள், அரசின் தாமதம் தற்செயலானது அல்ல என்றும், கேள்வி கேட்பவர்கள்

இல்லாமல் போகும் வரை காத்திருக்கும் ஒரு உத்தி என்றும் வாதிகுகின்றனர்.

அந்த உத்தி வெற்றிபெறாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வது, காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களின் பொறுப்பு மட்டுமல்ல. அது ஒவ்வொரு ஊடகவியலாளரின், ஒவ்வொரு எழுத்தாளரின், ஒவ்வொரு குடிமகனின் பொறுப்பு. இந்த நூலும் அந்தப் பொறுப்பின் ஒரு பகுதியே.

ஆணைக்குழுக்களின் கல்லறை

இலங்கையில் ஒரு பழைய அரசியல் நகைச்சுவை உண்டு: "ஒரு பிரச்சினையைப் புதைக்க வேண்டுமானால், அதற்கு ஒரு ஆணைக்குழுவை நியமியுங்கள்." காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் விவகாரத்தில், இந்த நகைச்சுவை ஒரு கசப்பான உண்மையாகிவிட்டது.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில், இலங்கை அரசாங்கங்கள் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் தொடர்பாக ஒரு டஜனுக்கும் மேற்பட்ட ஆணைக்குழுக்களையும் விசாரணைக் குழுக்களையும் அலுவலகங்களையும் நியமித்துள்ளன. அவை பல்லாயிரக்கணக்கான முறைப்பாடுகளைப் பெற்றன; ஆயிரக்கணக்கான சாட்சியங்களைப் பதிவு செய்தன; தடிமனான அறிக்கைகளை வெளியிட்டன. ஆனால் அவற்றின் பரிந்துரைகளில் பெரும்பாலானவை நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை; பல அறிக்கைகள் முழுமையாகப் பகிரங்கப்படுத்தப்படவே இல்லை.

1990கள்: தெற்கின் காயங்கள்

1994 இல் சந்திரிகா குமாரதுங்க அரசாங்கம், 1988-1990 காலப்பகுதியிலும் அதன் பின்னரும் நிகழ்ந்த காணாமல் ஆக்குதல்களை விசாரிக்க மூன்று பிராந்திய ஆணைக்குழுக்களை நியமித்தது. அவை பல்லாயிரக்கணக்கான முறைப்பாடுகளைப் பெற்று,

பெருந்தொகையான காணாமல் ஆக்குதல்களை உறுதிப்படுத்தின; சந்தேகத்துக்குரிய குற்றவாளிகளின் பெயர்ப் பட்டியல்களையும் வழங்கின. ஆனால் அவற்றின் அடிப்படையில் தண்டனைகள் மிகச் சொற்பமே. இந்த ஆரம்ப ஆணைக்குழுக்களே பின்னர் வந்த அனைத்துக்கும் ஒரு வார்ப்புருவை உருவாக்கின: ஆவணப்படுத்தல் உண்டு, பொறுப்புக்கூறல் இல்லை.

2006: சர்வதேசக் கண்காணிப்பாளர்களின் வெளியேற்றம்

2006 இல் அப்போதைய ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்சு, மூதூரில் பிரெஞ்சு மனிதாபிமான அமைப்பான "அக்சன் கொன்ட்ர லா ஃபெய்ம்" ஊழியர்கள் பதினேழு பேர் கொல்லப்பட்டமை, திருகோணமலையில் ஐந்து மாணவர்கள் கொல்லப்பட்டமை உள்ளிட்ட கடுமையான மனித உரிமை மீறல்களை விசாரிக்க உடலகம ஆணைக்குழுவை நியமித்தார். அதன் நம்பகத்தன்மையை உறுதிப்படுத்த, சர்வதேச சுயாதீன நிபுணர்கள் குழு (IIGEP) கண்காணிப்பாளர்களாக இணைக்கப்பட்டது.

ஆனால் 2008 இல் அந்தச் சர்வதேச நிபுணர்கள் வெளியேறினர். ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகள் சர்வதேச தரங்களைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்றும், சாட்சிகளின் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை என்றும், சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் தலையீடு நலன் முரண்பாட்டை உருவாக்கியது என்றும் அவர்கள் கடுமையாக விமர்சித்தனர். இந்த அனுபவம், உள்நாட்டு விசாரணைகள் மீதான தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கையை ஆழமாகச் சிதைத்தது.

2010-2011: கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள்

யுத்தம் முடிந்த பின்னர், சர்வதேச அழுத்தத்துக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக, கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்க ஆணைக்குழு (LLRC) நியமிக்கப்பட்டது. அதன் ஆணை யுத்தத்துக்கான காரணங்களை ஆராய்வதை மையமாகக் கொண்டிருந்தது; மனித உரிமை மீறல்களை நேரடியாக விசாரிப்பது அதன் பிரதான நோக்கமாக இருக்கவில்லை. இருப்பினும், அதன் முன் சாட்சியமளித்த நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்க் குடும்பங்கள் காணாமல் ஆக்கப்பட்ட தமது உறவுகள் குறித்துப் பேசினர்.

2011 இல் வெளியான LLRC அறிக்கை, காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் தொடர்பான முறைப்பாடுகளை விசாரிக்க வேண்டும், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியலை வெளியிட வேண்டும், சட்டவிரோத ஆயுதக் குழுக்களைக் களைய வேண்டும் உள்ளிட்ட பல முக்கியமான பரிந்துரைகளை முன்வைத்தது. இவற்றில் பல இன்னும் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. அரசாங்கமே நியமித்த ஒரு ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளைக் கூட அரசாங்கம் நிறைவேற்றவில்லை என்பது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க உண்மை.

2013-2015: பரணகம் ஆணைக்குழு

2013 ஆகஸ்டில், காணாமல் போனோர் தொடர்பான முறைப்பாடுகளை விசாரிக்க ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி மெக்ஸ்வெல் பரணகம் தலைமையில் ஒரு ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. அது சுமார் 19,000 முறைப்பாடுகளைப் பெற்றது. அவற்றில் ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் முறைப்பாடுகள் காணாமல் போன பாதுகாப்புப் படையினரின் குடும்பங்களிடமிருந்து வந்தவை. காணாமல்

ஆக்குதல் துயரம் இலங்கையின் அனைத்துச் சமூகங்களையும் தொட்டுள்ளது என்பதை இது காட்டுகிறது.

ஆனால் பரணகம் ஆணைக்குழுவின் அமர்வுகள் கடும் விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டன. சாட்சிகள் இராணுவ, புலனாய்வு அதிகாரிகளின் முன்னிலையில் சாட்சியமளிக்க வேண்டியிருந்தது; மொழிபெயர்ப்பு வசதிகள் போதுமானதாக இல்லை; சில அமர்வுகளில் சாட்சிகளிடம் இழப்பீடு குறித்துக் கேட்கப்பட்டதே தவிர, உண்மையைக் கண்டறிவதில் போதிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்று மனித உரிமை அமைப்புகள் குற்றம் சாட்டின. பின்னர் அதன் ஆணை, யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டம் தொடர்பான சர்வதேசச் சட்டப் பிரச்சினைகளை ஆராயும் வகையில் விரிவாக்கப்பட்டது; இது அதன் பிரதான நோக்கத்திலிருந்து அதைத் திசைதிருப்பியது என்ற விமர்சனமும் எழுந்தது.

2015: நான்கு தூண்களின் வாக்குறுதி

2015 ஆட்சி மாற்றம் ஒரு புதிய நம்பிக்கையைக் கொண்டுவந்தது. அந்த ஆண்டு ஒக்டோபரில், ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையின் 30/1 தீர்மானத்துக்கு இலங்கை அரசாங்கமே இணை அனுசரணை வழங்கியது. அதில் நான்கு நிலைமாற்றுக்கால நீதிப் பொறிமுறைகளை உருவாக்க இலங்கை உறுதியளித்தது:

- உண்மை, நீதி, நல்லிணக்கம், மீள்நிகழாமைக்கான ஆணைக்குழு
- காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம்
- இழப்பீடுகளுக்கான அலுவலகம்
- பொதுநலவாய மற்றும் வெளிநாட்டு நீதிபதிகள், சட்டத்தரணிகளின் பங்கேற்புடன் கூடிய நீதிப் பொறிமுறை

இவற்றில் இரண்டு மட்டுமே சட்டரீதியாக உருவாக்கப்பட்டன: காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம் (2016 ஆம் ஆண்டின் 14 ஆம் இலக்கச் சட்டம்) மற்றும் இழப்பீடுகளுக்கான அலுவலகம் (2018). உண்மை ஆணைக்குழு பல ஆண்டுகளாக வரைவு நிலையிலேயே இருந்தது. சர்வதேசப் பங்கேற்புடன் கூடிய நீதிப் பொறிமுறை ஒருபோதும் உருவாக்கப்படவில்லை; மாறாக, அடுத்தடுத்த அரசாங்கங்கள் வெளிநாட்டு நீதிபதிகள் என்ற கருத்தையே பகிரங்கமாக நிராகரித்தன.

இதே காலப்பகுதியில் இலங்கை இரண்டு முக்கியமான சட்டரீதியான அடிகளை எடுத்தது. 2016 இல், அனைத்து நபர்களையும் வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதலில் இருந்து பாதுகாப்பதற்கான சர்வதேச சமவாயத்தை (ICPPED) இலங்கை அங்கீகரித்தது. 2018 இல், வலிந்து காணாமல் ஆக்குதலை உள்நாட்டுச் சட்டத்தில் ஒரு குற்றமாக்கும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கும், அது உண்மையில் குற்றவாளிகளை நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டு வருவதற்கும் இடையிலான இடைவெளி இன்னும் பெரியதாகவே உள்ளது.

காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம்: நம்பிக்கையும் ஏமாற்றமும் காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம் (OMP) ஆரம்பத்தில் பெரும் நம்பிக்கையுடன் வரவேற்கப்பட்டது. அது ஒரு நிரந்தர, சுயாதீன, சட்டரீதியான அமைப்பு. தடுப்பு இடங்களுக்குச் செல்லவும், ஆவணங்களைக் கோரவும், புதைகுழி அகழ்வுகளில் பங்கேற்கவும் அதற்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. 2018 இல் அதன் ஆணையாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டு அது செயற்படத் தொடங்கியது.

ஆனால் தொடக்கத்திலிருந்தே பல தமிழ்க் குடும்பங்கள் அதன் மீது சந்தேகம் கொண்டிருந்தன. 2019 ஆட்சி மாற்றத்தின் பின்னர் இந்தச் சந்தேகம் வலுப்பெற்றது. OMP இன் தலைமைக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்கள், பாதுகாப்புப் படையினருக்கு எதிரான வழக்குகளைப் பலவீனப்படுத்தியதாக விமர்சிக்கப்பட்ட முந்தைய அரசு விசாரணைகளுடன் தொடர்புடையவர்கள் என்று மனித உரிமை அமைப்புகள் குற்றம் சாட்டின. அலுவலகம் "காணாமல் போனமைக்கான சான்றிதழ்"களை வழங்குவதிலும் இடைக்கால நிவாரணத்திலும் அதிக கவனம் செலுத்தியது; உண்மையைக் கண்டறிவதில் குறைவான கவனமே செலுத்தியது என்பது குடும்பங்களின் முக்கியக் குற்றச்சாட்டு.

எண்கள் தமக்குத் தாமே பேசுகின்றன. 2025 இல் ஐ.நா. வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் தொடர்பான குழு (CED) இலங்கையை மீளாய்வு செய்தபோது, OMP க்குக் கிடைத்த 16,966 முறைப்பாடுகளில் 23 பேர் மட்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டது. அதாவது, ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேலான செயற்பாட்டின் பின்னர், ஒவ்வொரு ஆயிரம் முறைப்பாடுகளுக்கும் ஏறத்தாழ ஒன்றரைப் பேர் மட்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளனர். அலுவலகம் உருவாக்கப்பட்டபோது குடும்பங்கள் எதிர்பார்த்த உண்மையையும் நீதியையும் அது வழங்கத் தவறிவிட்டது என்று அந்தக் குழு விமர்சித்தது.

ஐ.நா. குழுவின் தீர்ப்பு (2025)

2025 செப்டம்பர்-ஒக்டோபரில் ஜெனீவாவில் நடந்த இந்த மீளாய்வு, இலங்கையின் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் பொறிமுறைகள் குறித்த மிக விரிவான சர்வதேச

மதிப்பீடுகளில் ஒன்று. இலங்கை அரசாங்கம் இந்தக் குழுவுக்குத் தனது அர்ப்பணிப்பை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியது. ஆனால் குழுவின் முடிவுகள் கடுமையானவையாக இருந்தன:

- வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல் வழக்குகளின் விசாரணையிலும் வழக்குத் தொடுப்பிலும் முன்னேற்றம் இல்லாமை, உயர்மட்டத் தண்டனையின்மையைப் பிரதிபலிக்கிறது.
- குறைந்தது பதினேழு மனிதப் புதைகுழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன; ஆனால் அரசின் தடயவியல் திறன் போதுமானதாக இல்லை.
- காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் முழுமையான பதிவேடு ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
- காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரைச் செயலாக்கத்துடன் தேட வேண்டும்.
- பொறுப்பானவர்களை விசாரித்து வழக்குத் தொடர வேண்டும்.
- தடயவியல் திறனை வலுப்படுத்தி, தேசிய மரபணுத் தரவுத்தளம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும்.
- மனிதப் புதைகுழிகள் தொடர்பான ஒரு விரிவான தேசிய மூலோபாயம் வகுக்கப்பட வேண்டும்.

ஏன் ஆணைக்குழுக்கள் தோல்வியடைகின்றன?

இந்த நீண்ட வரலாற்றிலிருந்து சில பொதுவான பாடங்களைப் பெறலாம்:

முதலாவது, சுயாதீனமின்மை. பெரும்பாலான ஆணைக்குழுக்கள் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டு,

ஜனாதிபதிக்கே அறிக்கையிட்டன. அறிக்கையை வெளியிடுவதா, பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதா என்பது ஆட்சியாளரின் விருப்பத்துக்கே விடப்பட்டது.

இரண்டாவது, வழக்குத் தொடுப்புடனான இணைப்பின்மை. ஆணைக்குழுக்கள் உண்மைகளைக் கண்டறிந்தாலும், அவற்றை நீதிமன்றங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் பொறிமுறை இருக்கவில்லை. வழக்குத் தொடுக்கும் அதிகாரம் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்திடமே இருந்தது; அதுவே பல வழக்குகளில் அரசுத் தரப்பையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது.

மூன்றாவது, சாட்சிப் பாதுகாப்பின்மை. பாதுகாப்புப் படையினருக்கு எதிராகச் சாட்சியமளிக்கும் குடும்பங்கள், அதன் பின்னரும் அதே படையினரின் பிரசன்னத்தின் கீழ் வாழ வேண்டியிருந்தது.

நான்காவது, அரசியல் சுழற்சிகள். ஒரு அரசாங்கம் தொடங்கிய பொறிமுறையை அடுத்த அரசாங்கம் பலவீனப்படுத்தியது அல்லது கைவிட்டது.

இந்தப் பாடங்களைக் கற்காமல், இன்னொரு ஆணைக்குழுவை நியமிப்பது, இன்னொரு கல்லறைக் கல்லை நடுவதற்கு மட்டுமே உதவும். குடும்பங்களுக்குத் தேவை இன்னொரு ஆணைக்குழு அல்ல; இதுவரை ஆணைக்குழுக்கள் கண்டறிந்தவற்றின் அடிப்படையிலான நடவடிக்கை.

மண்ணுக்குள் பதில்கள்: செம்மணியும் புதைகுழிகளும்

அரசாங்கங்கள் பதிலளிக்க மறுக்கும்போது, சில வேளைகளில் மண் பதிலளிக்கிறது. இலங்கையின் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மனிதப் புதைகுழிகள், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் குறித்த கேள்விகளுக்கு ஒரு கொடூரமான, ஆனால் மறுக்க முடியாத பரிமாணத்தைச் சேர்த்துள்ளன.

2025 இல் இலங்கையை மீளாய்வு செய்த ஐ.நா. குழு, நாட்டில் குறைந்தது பதினேழு மனிதப் புதைகுழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டது. இவற்றில் ஒன்றில்கூட இதுவரை பாதிக்கப்பட்டவர்களின் முழுமையான அடையாளம் காணலோ, பொறுப்பானவர்கள் மீதான வழக்குத் தொடுப்போ நிகழவில்லை.

செம்மணி: 1998 இன் வாக்குமூலம்

செம்மணியின் கதை ஒரு குற்றவியல் வழக்கிலிருந்து தொடங்குகிறது. 1996 இல், யாழ்ப்பாணத்தை இராணுவம் மீளக் கைப்பற்றிய சில மாதங்களுக்குப் பின்னர், பாடசாலை மாணவி கிருஷ்ணாந்தி குமாரசுவாமி ஒரு இராணுவச் சோதனைச் சாவடியில் வைத்து வன்புணர்வுக்கு

உள்ளாக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவரைத் தேடிச் சென்ற அவரது தாய், சகோதரன், அயலவர் ஒருவர் ஆகியோரும் கொல்லப்பட்டனர். இந்த வழக்கில் பல இராணுவ வீரர்கள் குற்றவாளிகளாகக் காணப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டனர். இது இலங்கையில் பாதுகாப்புப் படையினருக்கு எதிரான மிக அரிதான தண்டனைகளில் ஒன்று.

1998 இல், குற்றவாளிகளில் ஒருவரான இராணுவ வீரர் சோமரத்ன ராஜபக்சு நீதிமன்றத்தில் ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் வாக்குமூலத்தை வழங்கினார். பாதுகாப்புப் படையினரின் காவலில் இருந்தபோது காணாமல் போன நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டுச் செம்மணிப் பகுதியில் புதைக்கப்பட்டதாக அவர் கூறினார். அவர் முன்னூறு முதல் நானூறு உடல்கள் வரை குறிப்பிட்டார்.

1999 இல் நடத்தப்பட்ட அகழ்வுகளில் பதினைந்து எலும்புக்கூடுகள் மட்டுமே மீட்கப்பட்டன. அவற்றில் சில அடையாளம் காணப்பட்டன. ஆனால் சோமரத்ன ராஜபக்சுவின் கூற்றுகள் முழுமையாக விசாரிக்கப்படவில்லை. பல ஆண்டுகளாக, அரசாங்கமும் அதன் ஆதரவாளர்களும் "செம்மணியில் பதினைந்து உடல்கள் மட்டுமே இருந்தன; நூற்றுக்கணக்கான உடல்கள் என்பது மிகைப்படுத்தல்" என்று வாதிட்டு வந்தனர்.

2025: மண் மீண்டும் பேசுகிறது

2025 இன் தொடக்கத்தில், யாழ்ப்பாணம் செம்மணி-சித்துப்பாத்தி இந்து மயானப் பகுதியில் நடந்த நிர்மாணப் பணிகளின்போது மனித எச்சங்கள் தற்செயலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. நீதிமன்ற உத்தரவின் கீழ் முறையான அகழ்வுப் பணிகள் தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் சில

எலும்புக்கூடுகள். பின்னர் நூறு. பின்னர் நூற்றி அறுபத்தாறு. அகழ்வுக் காலம் மீண்டும் மீண்டும் நீடிக்கப்பட்டது.

2025 ஜூனில் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் வோல்கர் டர்க், செம்மணிப் புதைகுழித் தளத்துக்கும் சென்றார். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள் அவரைச் சந்தித்து, சர்வதேச விசாரணையைக் கோரினர்.

2026 ஜூனில், நீதி அமைச்சர் ஹர்ஷன் நாணயக்கார நாடாளுமன்றத்தில் வழங்கிய தகவல்களின்படி, 412 எலும்புக்கூடுகள் அடையாளம் காணப்பட்டு, அவற்றில் 409 மீட்கப்பட்டிருந்தன. இது இலங்கையில் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய மனிதப் புதைகுழி அகழ்வு என்று அமைச்சரே ஒப்புக்கொண்டார். மன்னார் சதொச வளாகப் புதைகுழியின் முந்தைய எண்ணிக்கையை இது தாண்டியது. அதன் பின்னரும் அகழ்வுகள் தொடர்ந்தன; நூற்றியொரு நாள் அகழ்வுப் பணிகளுக்குப் பின்னர், மீட்கப்பட்ட மனித எச்சங்களின் எண்ணிக்கை ஐநூறைத் தாண்டியதாக ஊடகங்கள் அறிக்கையிட்டன.

செம்மணியின் எண்கள்

- **1998:** முன்னூறு முதல் நானூறு உடல்கள் புதைக்கப்பட்டதாக நீதிமன்ற வாக்குமூலம்
- **1999:** பதினைந்து எலும்புக்கூடுகள் மீட்பு
- **2025:** நிர்மாணப் பணிகளின்போது மீண்டும் கண்டுபிடிப்பு; அகழ்வு தொடக்கம்
- **2026 ஜூன்:** 412 எலும்புக்கூடுகள் அடையாளம், 409 மீட்பு (அரசு தகவல்)
- **2026 இல் பின்னர்:** ஐநூறைத் தாண்டிய மனித எச்சங்கள் (ஊடக அறிக்கைகள்)
- **அடையாளம் காணப்பட்டவர்கள்:** பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்பட்டவர்கள் இல்லை

எலும்புகள் சொல்லும் கதை

செம்மணியில் மீட்கப்பட்டவற்றில் வயது வந்தவர்கள் மட்டுமல்லாமல், சிறுவர்களினதும் கைக்குழந்தைகளினதும் எச்சங்களும் அடங்குவதாக ஊடகங்கள் அறிக்கையிட்டன. எச்சங்களுடன் சிறிய மணிகள், வளையல், சிறுமிகள் அணியும் பிளாஸ்டிக் வளையல் போன்ற ஒரு பொருள் உள்ளிட்டவை கண்டெடுக்கப்பட்டன. சில எலும்புக்கூடுகளின் கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் இருந்ததாகவும் அறிக்கைகள் தெரிவித்தன. ஒரு எலும்புக்கூடு தலையின்றி, இரு கைகளும் நெஞ்சோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட நிலையில் கண்டெடுக்கப்பட்டதாகச் செய்திகள் வெளியாகின.

கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் புதைக்கப்பட்ட ஒருவர், இயற்கை மரணமோ, யுத்தக் களத்தில் நிகழ்ந்த மரணமோ

அடைந்தவர் அல்ல என்பதை ஊகிக்க தடயவியல் நிபுணராக இருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் இந்த ஊகத்தை ஒரு சட்டரீதியான முடிவாக மாற்றுவதற்கு முழுமையான தடயவியல் பகுப்பாய்வு தேவை. அந்தப் பகுப்பாய்வே இப்போது மிகப் பெரிய கேள்விக்குறியாக உள்ளது.

பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகள்

ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட மனித எச்சங்கள் மீட்கப்பட்ட பின்னரும், பின்வரும் அடிப்படைக் கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை:

- இவர்கள் யார்? இதுவரை எவரும் பகிரங்கமாக அடையாளம் காணப்படவில்லை.
- இவர்கள் எப்போது இறந்தனர்? காலக்கணிப்பு முழுமையாக வெளியிடப்படவில்லை.
- இவர்கள் எவ்வாறு இறந்தனர்? மரணத்துக்கான காரணம் நிறுவப்படவில்லை.
- இது ஒரு குற்றச் சம்பவமா? குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களம் இதை உறுதிப்படுத்தவில்லை.
- புதைகுழி எவ்வளவு பரந்தது? தற்போதைய அகழ்வுப் பகுதிக்கு அப்பாலும் அது நீண்டிருக்கலாம்.

அரசாங்கம், அகழ்வுப் பணிகளிலேயே கவனம் செலுத்தப்படுவதாகவும், தேவையான இடங்களில் மரபணுப் பகுப்பாய்வுக்குச் சர்வதேச அங்கீகாரம் பெற்ற நிறுவனங்களின் உதவி பெறப்படும் என்றும், காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம் செஞ்சிலுவைச் சர்வதேசக் குழு உள்ளிட்ட அமைப்புகளுடன் இணைந்து

செயற்படுவதாகவும் தெரிவித்துள்ளது. எதிர்க்கட்சித் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், அகழ்வுகள் முடியும் வரை காத்திருக்காமல் உடனடியாகச் சர்வதேச நிபுணர்களை ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்று கோரியுள்ளனர். இந்த விடயத்தில் அரசாங்கமும் எதிர்க்கட்சியும் வேகமான தடயவியல் விசாரணையின் அவசியத்தை ஒப்புக்கொண்டுள்ளன என்பது ஒரு சாதகமான அறிகுறி.

மன்னார்: ஒரு எச்சரிக்கைக் கதை

செம்மணி குறித்துக் குடும்பங்களும் மனித உரிமை அமைப்புகளும் கொண்டிருக்கும் கவலைக்கு ஒரு வரலாற்றுக் காரணம் உண்டு. 2018 இல், மன்னார் நகரில் சதொச கட்டடத் தொகுதிக்காக நிலம் தோண்டப்பட்டபோது ஒரு பாரிய புதைகுழி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அங்கிருந்து முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட எலும்புக்கூடுகள் மீட்கப்பட்டன; அவற்றில் சிறுவர்களின் எச்சங்களும் அடங்கியிருந்தன.

ஆனால் 2019 இல், சில மாதிரிகள் வெளிநாட்டு ஆய்வுகூடம் ஒன்றுக்கு அனுப்பப்பட்டு காபன் காலக்கணிப்புச் செய்யப்பட்டபோது, அவை பல நூற்றாண்டுகள் பழமையானவை என்ற முடிவு வெளியானது. இந்த முடிவு குறித்துத் தடயவியல் நிபுணர்களும் குடும்பங்களின் சட்டத்தரணிகளும் கடுமையான கேள்விகளை எழுப்பினர்: மாதிரிகள் எவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டன? எத்தனை மாதிரிகள் சோதிக்கப்பட்டன? புதைகுழியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட நவீனப் பொருட்களுடன் இந்த முடிவு எவ்வாறு பொருந்துகிறது? இந்தக் கேள்விகளுக்குத் திருப்திகரமான பதில்கள் கிடைக்கவில்லை. மன்னார் புதைகுழி தொடர்பாக எவரும் அடையாளம்

காணப்படவுமில்லை; எவர் மீதும் வழக்குத்
தொடுக்கப்படவுமில்லை.

மன்னார் அனுபவம், ஒரு புதைகுழியைத் தோண்டுவது
மட்டும் உண்மையைக் கண்டறிவதற்குப் போதாது என்பதைக்
காட்டுகிறது. அகழ்வு முதல் பகுப்பாய்வு வரை, ஒவ்வொரு
கட்டமும் வெளிப்படையாகவும், சுயாதீனமாகவும்,
பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களின் பங்கேற்புடனும் நடைபெற
வேண்டும்.

மற்றைய புதைகுழிகள்

இலங்கையின் புதைகுழி வரைபடம் வடக்கு-கிழக்குக்கு
மட்டுப்பட்டதல்ல. 2012-2013 இல் மாத்தளை வைத்தியசாலை
வளாகத்தில் நூற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட எலும்புக்கூடுகள்
கண்டெடுக்கப்பட்டன; அவை 1989 ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சி
ஒடுக்குமுறைக் காலத்துடன் தொடர்புடையவை என்று பலர்
நம்புகின்றனர். அந்த விசாரணையும் முழுமையான முடிவை
எட்டவில்லை. 2023 இல் முல்லைத்தீவு கொக்குத்தொடுவாயில்
நீர்க்குழாய்ப் பணிகளின்போது கண்டெடுக்கப்பட்ட
புதைகுழியில் பல டஜன் எச்சங்கள் மீட்கப்பட்டன;
அவற்றுடன் சீருடைத் துண்டுகள் போன்ற பொருட்களும்
கண்டெடுக்கப்பட்டதாகச் செய்திகள் தெரிவித்தன.

இந்தப் புதைகுழிகள் வெவ்வேறு காலங்களைச் சேர்ந்தவை;
வெவ்வேறு சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் எச்சங்களைக்
கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவை அனைத்தும் ஒரே
கேள்வியை எழுப்புகின்றன: இலங்கை அரசுக்குத் தனது
மண்ணுக்குள் புதைந்திருக்கும் உண்மைகளை
எதிர்கொள்ளும் அரசியல் விருப்பம் இருக்கிறதா?

ஒவ்வொரு எலும்புக்கும் ஒரு பெயர்

செம்மணியில் மீட்கப்பட்ட ஒவ்வொரு எலும்புக்கூட்டுக்கும் ஒரு பெயர் இருந்தது. ஒரு குடும்பம் இருந்தது. ஒருவேளை, கிளிநொச்சிக் கொட்டகையில் தொங்கும் ஏதோ ஒரு புகைப்படத்துடன் அது பொருந்தக்கூடும். அந்தப் பொருத்தத்தைக் கண்டறிய ஒரு வழி உண்டு: காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களிடமிருந்து மரபணு மாதிரிகளைச் சேகரித்து, மீட்கப்பட்ட எச்சங்களுடன் ஒப்பிடும் ஒரு தேசிய மரபணுத் தரவுத்தளம். ஐ.நா. குழு பரிந்துரைத்ததும் இதுவே.

இது தொழில்நுட்ப ரீதியாகச் சாத்தியமானது. பொஸ்னியா, ஆர்ஜென்டினா, குவாத்தமாலா போன்ற நாடுகள் இதைச் செய்துள்ளன. பொஸ்னியாவில் சர்வதேச காணாமல் போனோர் ஆணைக்குழுவின் உதவியுடன் ஆயிரக்கணக்கானோர் மரபணு மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டனர். இலங்கையால் ஏன் முடியாது? தேவைப்படுவது தொழில்நுட்பம் அல்ல; அரசியல் விருப்பம்.

அதுவரை, செம்மணியின் மண்ணிலிருந்து எழும் ஒவ்வொரு எலும்புக்கூடும் ஒரு கேள்வியாகவே நிற்கும். கிளிநொச்சிக் கொட்டகையில் கேட்கப்படும் அதே கேள்வி: **இவர் யார்?**

அச்சத்தின் சட்டகம்: பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம்

வெள்ளை வான்கள் சட்டத்துக்குப் புறம்பாக இயங்கின. ஆனால் அவை இயங்கிய சூழலை உருவாக்கியது ஒரு சட்டம். 1979 இல் "தற்காலிக" ஏற்பாடாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடை (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டம், நாற்பத்தேழு ஆண்டுகளின் பின்னரும் இலங்கையின் சட்டப் புத்தகத்தில் இருக்கிறது. இலங்கையின் வரலாற்றில் "தற்காலிகம்" என்ற சொல்லுக்கு இதைவிட நீண்ட ஆயுள் கிடைத்ததில்லை.

சட்டம் என்ன சொல்கிறது?

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் (PTA) சாதாரண குற்றவியல் சட்டத்தின் பல அடிப்படைப் பாதுகாப்புகளை நீக்குகிறது. அதன் மிகவும் விமர்சிக்கப்பட்ட அம்சங்கள்:

- **நீண்ட கால விளக்கமறியல்:** குற்றச்சாட்டு இல்லாமலேயே நீண்ட காலம் தடுத்து வைக்க அனுமதிக்கிறது. 2022 திருத்தத்துக்கு முன்னர் தடுப்புக் காவல் உத்தரவுகள் பதினெட்டு மாதங்கள் வரை நீடிக்கப்படலாம்; திருத்தத்தின் பின்னர் அது பன்னிரண்டு மாதங்களாகக் குறைக்கப்பட்டது.

- **வாக்குமூலங்களின் ஏற்புடைமை:** குறிப்பிட்ட தரத்துக்கு மேற்பட்ட பொலிஸ் அதிகாரியிடம் வழங்கப்பட்ட வாக்குமூலங்களை நீதிமன்றத்தில் சாட்சியமாக ஏற்க அனுமதிக்கிறது. சித்திரவதை மூலம் பெறப்பட்ட வாக்குமூலங்களுக்கு இது வழிவகுப்பதாக மனித உரிமை அமைப்புகள் தொடர்ந்து குற்றம் சாட்டுகின்றன.
- **பரந்த வரையறைகள்:** "பயங்கரவாதம்" என்பதன் வரையறை தெளிவற்றதாகவும் பரந்ததாகவும் இருப்பதால், அமைதியான கருத்து வெளிப்பாடும் கூட அதன் கீழ் கொண்டுவரப்படலாம்.
- **பிணை மறுப்பு:** பிணை வழங்குவதில் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது.

காணாமல் ஆக்குதலுக்கான வாசல்

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்துக்கும் காணாமல் ஆக்குதலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு நேரடியானது. ஒருவரை நீண்ட காலம் நீதிமன்றக் கண்காணிப்பு இல்லாமல் தடுத்து வைக்க முடியும்போது, அவர் எங்கே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதை அரசு மறைக்க முடியும்போது, "கைது" என்பதற்கும் "காணாமல் ஆக்குதல்" என்பதற்கும் இடையிலான எல்லைக்கோடு மங்கிவிடுகிறது.

பல குடும்பங்களின் அனுபவத்தில், ஒருவர் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் "விசாரணைக்கு" அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்; அதன் பின்னர் அவர் எந்தத் தடுப்பு நிலையத்திலும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அதிகாரிகள் "எங்களுக்குத் தெரியாது" என்றனர். இவ்வாறு, சட்டரீதியான கைது ஒன்று சட்டத்துக்குப் புறம்பான காணாமல் ஆக்குதலாக மாறியது.

அரசியல் கைதிகள்

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் இன்னொரு மரபு, "அரசியல் கைதிகள்" என்று தமிழ்ச் சமூகம் அழைக்கும் கைதிகள். இவர்களில் சிலர் பத்து, பதினைந்து, இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, சில வேளைகளில் வழக்கு விசாரணை முடிவடையாமலேயே சிறையில் இருந்துள்ளனர். பல்வேறு அரசாங்கங்களின் கீழ் அவ்வப்போது சிலர் ஜனாதிபதி மன்னிப்பு அல்லது வழக்குகள் மீளப்பெறப்படுதல் மூலம் விடுவிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினைக்கான ஒரு முழுமையான, கொள்கை ரீதியான தீர்வு இன்னும் காணப்படவில்லை.

அரசியல் கைதிகளின் குடும்பங்களுக்கும் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களுக்கும் இடையில் ஒரு விசித்திரமான உறவு உண்டு. சிறையில் இருக்கும் ஒருவரின் குடும்பம், குறைந்தபட்சம் தமது உறவினர் எங்கே இருக்கிறார் என்று அறிந்திருக்கிறது; அவரைச் சந்திக்க முடிகிறது. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள், அந்த "அதிர்ஷ்டத்துக்காக" கூட ஏங்குகின்றன. "சிறையில் இருக்கிறான் என்று சொன்னால்கூடப் போதும்" என்று எத்தனையோ தாய்மார் கூறியுள்ளனர்.

அனைவருக்கும் எதிரான கருவி

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் தமிழர்களுக்கு எதிராக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படவில்லை. 2019 உயிர்த்த ஞாயிறு தாக்குதல்களுக்குப் பின்னர் இது பெருமளவில் முஸ்லிம் சமூகத்தினருக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்பட்டது; போதிய ஆதாரமின்றி நீண்ட காலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களின் வழக்குகள் சர்வதேசக் கவனத்தைப் பெற்றன. 2022 மக்கள் எழுச்சியின்போதும் அதற்குப் பின்னரும்,

போராட்டக்காரர்களுக்கு எதிராகவும் இது பயன்படுத்தப்பட்டது.

மீண்டும் அதே பாடம்: ஒரு அடக்குமுறைக் கருவி ஒரு சமூகத்துக்கு எதிராக உருவாக்கப்பட்டால், காலப்போக்கில் அது அனைவருக்கும் எதிராகத் திரும்பும்.

இரத்துச் செய்யும் வாக்குறுதிகளின் வரலாறு

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தை இரத்துச் செய்வதற்கான வாக்குறுதிகள் இலங்கையில் புதியவை அல்ல:

- **2015:** ஐ.நா. தீர்மானம் 30/1 இல், சட்டத்தை இரத்துச் செய்து சர்வதேச தரங்களுக்கு ஏற்ற புதிய சட்டத்தைக் கொண்டுவர இலங்கை உறுதியளித்தது.
- **2018:** பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டமூலம் ஒன்று நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது; அது நிறைவேற்றப்படவில்லை.
- **2022:** ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் GSP+ வர்த்தகச் சலுகை அழுத்தத்தின் கீழ், சில திருத்தங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.
- **2023:** புதிய பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டமூலம் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்டது; அது பழைய சட்டத்தை விட மோசமானது என்ற கடும் விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டது.
- **2024:** தேசிய மக்கள் சக்தி தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தை இரத்துச் செய்வதாக வாக்குறுதியளித்தது.
- **2026 ஜூன்:** புதிய சட்டத்தின் வரைவு "இறுதிக் கட்டத்தில்" இருப்பதாகவும், இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள் அமைச்சரவைக்கும் நாடாளுமன்றத்துக்கும்

சமர்ப்பிக்கப்படும் என்றும், 2026 க்குள் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் இரத்துச் செய்யப்படும் என்றும் நீதி அமைச்சர் ஹர்ஷன் நாணயக்கார கிளிநொச்சியில் அறிவித்தார். புதிய சட்டம் எந்த இனத்தையோ மதத்தையோ தனிநபரையோ இலக்கு வைப்பதற்கல்ல என்றும், அது "மிகவும் முற்போக்கானது" என்றும் அவர் கூறினார்.

இந்த அறிவிப்பு கிளிநொச்சியில் வெளியிடப்பட்டது என்பது ஒரு குறியீட்டு முக்கியத்துவம் கொண்டது. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் தாய்மார் போராடும் அதே நகரில், அவர்களின் துயரத்துக்கு வழிவகுத்த சட்டத்தை இரத்துச் செய்வதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

புதிய சட்டம்: எதைப் பார்க்க வேண்டும்?

இந்நூல் அச்சுக்குச் செல்லும்போது, புதிய சட்டத்தின் இறுதி வடிவம் பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டு நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டதா என்பதை வாசகர்கள் சரிபார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எந்தப் புதிய சட்டமும் உண்மையிலேயே "முற்போக்கானதா" என்பதை மதிப்பிட, பின்வரும் கேள்விகளைக் கேட்கலாம்:

- "பயங்கரவாதம்" என்பதன் வரையறை குறுகியதாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கிறதா? அமைதியான போராட்டம், கருத்து வெளிப்பாடு, ஊடகப் பணி ஆகியவை அதிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளனவா?
- கைது செய்யப்பட்ட ஒருவர் குறிப்பிட்ட மணித்தியாலங்களுக்குள் நீதவான் முன் ஆஜர்படுத்தப்பட வேண்டுமா?
- பொலிஸாரிடம் வழங்கப்பட்ட வாக்குமூலங்கள் சாட்சியமாக ஏற்கப்படுவது முற்றாக நீக்கப்பட்டுள்ளதா?

- தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களின் பதிவேடு கட்டாயமாக்கப்பட்டு, குடும்பங்களுக்கு உடனடியாகத் தகவல் வழங்கப்பட வேண்டுமா?
- இரகசியத் தடுப்பு இடங்கள் வெளிப்படையாகத் தடை செய்யப்பட்டுள்ளனவா?
- பழைய சட்டத்தின் கீழ் தற்போது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவர்களின் நிலை என்ன?

இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்களே, புதிய சட்டம் ஒரு உண்மையான மாற்றமா, அல்லது பழைய சட்டத்துக்குப் புதிய பெயர் சூட்டல் மட்டுமா என்பதைத் தீர்மானிக்கும்.

சட்டத்துக்கு அப்பால்

ஆனால் ஒரு சட்டத்தை இரத்துச் செய்வது மட்டும் போதாது. அந்தச் சட்டம் உருவாக்கிய கலாசாரம், அதாவது தமிழ் இளைஞர்களை இயல்பாகவே சந்தேகத்துக்குரியவர்களாகப் பார்க்கும் கலாசாரம், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களை "பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தலாக"க் கண்காணிக்கும் கலாசாரம், மாற்றப்பட வேண்டும். அதற்குச் சட்டங்கள் மட்டுமல்ல, பாதுகாப்புத் துறையின் சீர்திருத்தமும், கடந்தகால மீறல்களுக்கான பொறுப்புக்கூறலும் தேவை.

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் இரத்துச் செய்யப்பட்டாலும், அதன் கீழ் காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களின் கேள்வி இரத்துச் செய்யப்படாது. அவர்கள் எங்கே என்ற கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்கும் வரை, அந்தச் சட்டத்தின் நிழல் இந்த நாட்டின் மீது தொடர்ந்து படிந்திருக்கும்.

ஜெனீவாவின் சுழற்சி

ஒவ்வொரு ஆண்டும் செப்டம்பர் மாதத்தில், சுவிற்சர்லாந்தின் ஜெனீவா நகரில் உள்ள ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையின் அமர்வு மண்டபம், இலங்கை அரசியலின் ஒரு தற்காலிக அரங்காக மாறுகிறது. அரச பிரதிநிதிகள் முன்னேற்ற அறிக்கைகளை வாசிக்கின்றனர். புலம்பெயர் தமிழ் அமைப்புகள் பக்க நிகழ்வுகளை நடத்துகின்றன. வடக்கு-கிழக்கிலிருந்து பயணித்த தாய்மார் காணாமல் ஆக்கப்பட்ட தமது பிள்ளைகளின் படங்களுடன் மண்டபத்துக்கு வெளியே நிற்கின்றனர். பின்னர் அமர்வு முடிகிறது. அடுத்த ஆண்டு மீண்டும் அதே காட்சி.

இந்தச் சுழற்சி பதினேழு ஆண்டுகளாகத் தொடர்கிறது. அது எதைச் சாதித்துள்ளது? எதைச் சாதிக்கத் தவறியுள்ளது?

ஒரு முரண்பாடான தொடக்கம்

ஜெனீவாவின் இலங்கைக் கதை ஒரு முரண்பாட்டுடன் தொடங்குகிறது. 2009 மே மாதம், யுத்தம் முடிவடைந்த சில நாட்களிலேயே, மனித உரிமைகள் பேரவையின் விசேட அமர்வில் இலங்கை தொடர்பான ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் அது பொறுப்புக்கூறலைக் கோரும் தீர்மானம் அல்ல; மாறாக, இலங்கை அரசாங்கத்தைப் பாராட்டும் தீர்மானம். இலங்கையும் அதன் கூட்டாளிகளும்

முன்வைத்த அந்தத் தீர்மானம் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேறியது.

அடுத்த சில ஆண்டுகளில் நிலைமை மாறியது. 2011 இல் ஐ.நா. செயலாளர் நாயகத்தின் நிபுணர் குழு அறிக்கை, 2012 இல் ஐ.நா.வின் உள்ளக மீளாய்வு அறிக்கை, சர்வதேச ஊடகங்களில் வெளியான ஆவணப்படங்கள் ஆகியவை சர்வதேசக் கருத்தை மாற்றின. 2012, 2013, 2014 ஆகிய ஆண்டுகளில் இலங்கையில் நல்லிணக்கத்தையும் பொறுப்புக்கூறலையும் வலியுறுத்தும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. 2014 தீர்மானம், ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகம் ஒரு விசாரணையை நடத்த வழிவகுத்தது. அந்த விசாரணையின் அறிக்கை 2015 இல் வெளியானது.

2015: இணை அனுசரணையின் தருணம்

2015 ஒக்டோபரில் நிறைவேற்றப்பட்ட 30/1 தீர்மானம் ஒரு வரலாற்றுத் தருணம். இலங்கை அரசாங்கமே அதற்கு இணை அனுசரணை வழங்கியது. நிலைமாற்றுக்கால நீதிக்கான நான்கு பொறிமுறைகள், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தை இரத்துச் செய்தல், இராணுவம் வசமுள்ள காணிகளை விடுவித்தல், பாதுகாப்புத் துறைச் சீர்திருத்தம் என விரிவான வாக்குறுதிகளை இலங்கை வழங்கியது.

முந்தைய அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, இவற்றில் சில மட்டுமே பகுதியளவில் நிறைவேற்றப்பட்டன. 2017 இலும் 2019 இலும் இலங்கைக்குக் கூடுதல் கால அவகாசம் வழங்கப்பட்டது. "கால அவகாசம்" என்ற சொல் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களுக்கு ஒரு கசப்பான சொல்லாக மாறியது. அவர்களுக்குக் கால அவகாசம் இல்லை; அவர்களின் பெற்றோர் இறந்துகொண்டிருந்தனர்.

2020: பின்வாங்கல்

2019 இல் கோட்டாபய ராஜபக்ச ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பின்னர், 2020 பெப்ரவரியில் இலங்கை 30/1 தீர்மானத்துக்கான தனது இணை அனுசரணையை முறைப்படி மீளப்பெற்றது. அது இலங்கையின் இறையாண்மைக்கு முரணானது என்றும், உள்நாட்டுப் பொறிமுறைகள் மூலமே பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படும் என்றும் அரசாங்கம் அறிவித்தது.

2021: சான்றுகளைப் பாதுகாக்கும் பொறிமுறை

இலங்கையின் பின்வாங்கலுக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக, 2021 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட 46/1 தீர்மானம் ஒரு புதிய அணுகுமுறையை அறிமுகப்படுத்தியது. ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்துக்குள், இலங்கையில் நிகழ்ந்த கடுமையான மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான சான்றுகளைச் சேகரித்து, ஒருங்கிணைத்து, பகுப்பாய்வு செய்து, பாதுகாக்கும் ஒரு பொறிமுறை உருவாக்கப்பட்டது. இது "இலங்கைப் பொறுப்புக்கூறல் திட்டம்" (OSLAP) என அறியப்படுகிறது.

இந்தப் பொறிமுறையின் முக்கியத்துவம் என்னவெனில், இலங்கை அரசு ஒத்துழைக்காவிட்டாலும், சான்றுகள் இழக்கப்படாமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. எதிர்காலத்தில் ஏதேனும் ஒரு நாட்டின் நீதிமன்றம் உலகளாவிய நியாயாதிக்கத்தின் கீழ் வழக்குத் தொடர விரும்பினால், அல்லது இலங்கையிலேயே ஒரு நம்பகமான நீதிப் பொறிமுறை உருவாகினால், இந்தச் சான்றுகள் பயன்படுத்தப்படலாம். சில நாடுகள் ஏற்கனவே இலங்கையின் சில முன்னாள் இராணுவ அதிகாரிகள் மீது

பயணத் தடைகளையும் இலக்கு வைக்கப்பட்ட
தடைகளையும் விதித்துள்ளன.

2025: மேலும் இரண்டு ஆண்டுகள்

2022 இலும் 2024 இலும் இந்தப் பொறிமுறையின் ஆணை நீடிக்கப்பட்டது. 2025 ஒக்டோபர் 6 அன்று, மனித உரிமைகள் பேரவையின் 60 ஆவது அமர்வில், இலங்கை தொடர்பான புதிய தீர்மானம் வாக்கெடுப்பின்றி நிறைவேற்றப்பட்டது. ஐக்கிய இராச்சியம், கனடா, மலாவி, மொன்டினீக்ரோ, வடக்கு மசிடோனியா உள்ளிட்ட நாடுகளின் தலைமையில் இருபத்திரண்டு நாடுகள் இணை அனுசரணை வழங்கின. அது உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தின் ஆணையை மேலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு நீடித்தது. அலுவலகம் 63 ஆவது அமர்வில் எழுத்துமூல இற்றைப்படுத்தலையும், 66 ஆவது அமர்வில் நல்லிணக்கம், பொறுப்புக்கூறல், மனித உரிமைகள் தொடர்பான விரிவான அறிக்கையையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

புதிய தேசிய மக்கள் சக்தி அரசாங்கம் இந்தத் தீர்மானத்தை நிராகரித்தது. உள்நாட்டுப் பொறிமுறைகள் மூலம் முன்னேற்றம் காணப்படுவதாகவும், வெளிப்புறப் பொறிமுறைகள் தேவையற்றவை என்றும் அது வாதிட்டது. இந்த நிலைப்பாடு முந்தைய அரசாங்கங்களின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து பெரிதாக வேறுபடவில்லை என்று தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர்.

2026 செப்டம்பர்: 63 ஆவது அமர்வு

2026 செப்டம்பர் 7 அன்று தொடங்கிய 63 ஆவது அமர்வில், உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகம் இலங்கை தொடர்பான எழுத்துமூல இற்றைப்படுத்தலை முன்வைத்தது. அதற்குப்

பதிலளித்த இலங்கை, தான் மேற்கொண்டுவரும் சீர்திருத்தங்களைப் பட்டியலிட்டது: பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தை இரத்துச் செய்து அடிப்படைச் சுதந்திரங்களை உறுதிப்படுத்தும் புதிய சட்டத்தைக் கொண்டுவருதல், காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம், இழப்பீடுகளுக்கான அலுவலகம் உள்ளிட்ட நிறுவனங்களுக்கான வளங்களை அதிகரித்தல், உண்மை மற்றும் நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவுக்கான வரைவுச் சட்டகத்தை மீளாய்வு செய்தல், சுயாதீன வழக்குத் தொடுநர் அலுவலகம் ஒன்றை அமைப்பது குறித்து உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் தலைமையிலான குழுவின் ஆய்வு, உயர்மட்ட வழக்குகளின் விசாரணைகளை மீளத் திறத்தல், காணி விடுவிப்புக் குழு போன்றவை.

அதே வேளை, தேசியச் செயன்முறைகள் முன்னேற்றம் காட்டும் இடங்களில் நாடு சார்ந்த ஆணைகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவருமாறு இலங்கை உயர்ஸ்தானிகரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தது.

இந்தப் பட்டியலை வாசிக்கும் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கின்றன: இவற்றில் எத்தனை "திட்டங்கள்", "வரைவுகள்", "ஆய்வுகள்"? எத்தனை நிறைவேற்றப்பட்டவை? இந்தக் கேள்வி நியாயமானது. 2015 முதல் இலங்கை ஜெனீவாவில் இதே போன்ற பட்டியல்களை வாசித்து வருகிறது.

ஜெனீவா எதைச் சாதித்தது?

ஜெனீவாச் செயன்முறையின் பெறுபேறுகளை நேர்மையாக மதிப்பிட வேண்டும். அது சாதித்தவை:

- இலங்கையின் மனித உரிமை நிலைமையைச் சர்வதேச நிகழ்ச்சி நிரலில் தொடர்ந்து வைத்திருந்தது.
- காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம், இழப்பீடுகளுக்கான அலுவலகம் போன்ற நிறுவனங்கள் உருவாக அழுத்தம் கொடுத்தது.
- சான்றுகளைப் பாதுகாக்கும் ஒரு சுயாதீனப் பொறிமுறையை உருவாக்கியது.
- குடும்பங்களுக்கு ஒரு சர்வதேச மேடையையும், அவர்களின் போராட்டத்துக்கு ஒரு அங்கீகாரத்தையும் வழங்கியது.

அது சாதிக்கத் தவறியவை:

- ஒரு காணாமல் ஆக்குதல் வழக்கிலும் உயர்மட்டக் குற்றவாளிகளைத் தண்டனைக்கு உட்படுத்தவில்லை.
- சரணடைந்தவர்களின் பட்டியலை வெளியிடச் செய்யவில்லை.
- சர்வதேசப் பங்கேற்புடன் கூடிய நீதிப் பொறிமுறையை உருவாக்கவில்லை.
- குடும்பங்கள் மீதான கண்காணிப்பை முழுமையாக நிறுத்தவில்லை.

ஜெனீவாவின் எல்லைகள்

மனித உரிமைகள் பேரவை ஒரு நீதிமன்றம் அல்ல. அதற்குத் தண்டனை வழங்கும் அதிகாரம் இல்லை. அது உறுப்பு

நாடுகளின் அரசியல் விருப்பத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது; அந்த விருப்பம் புவிசார் அரசியல் நலன்களால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இந்து சமுத்திரத்தில் இலங்கையின் மூலோபாய முக்கியத்துவம், பெரும் சக்திகளுக்கிடையிலான போட்டி, பொருளாதார நலன்கள் ஆகியவை, இலங்கை மீதான சர்வதேச அழுத்தத்தின் அளவைத் தீர்மானிக்கின்றன.

இதன் அர்த்தம், ஜெனீவா மட்டுமே நீதியைக் கொண்டுவராது என்பதாகும். அது ஒரு கருவி; ஒரு தீர்வு அல்ல. உண்மையான மாற்றம் இலங்கைக்குள்ளேயே நிகழ வேண்டும்: அரசியல் விருப்பத்தின் மூலம், நீதித்துறைச் சுயாதீனத்தின் மூலம், மக்களின் அழுத்தத்தின் மூலம். ஜெனீவாவின் பங்கு, அந்த உள்நாட்டு மாற்றம் நிகழும் வரை, உண்மை புதைக்கப்படாமல் பாதுகாப்பதே.

2027 இல், 66 ஆவது அமர்வில் விரிவான அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படும். அதற்குள் இலங்கை என்ன சாதிக்கும் என்பதே அடுத்த சோதனை.

புதிய அரசு, பழைய கேள்விகள்

2024 செப்டம்பரில் இலங்கை ஒரு அரசியல் பூகம்பத்தைக் கண்டது. பல தசாப்தங்களாக இரண்டு பெரும் கட்சிகளுக்கும் அவற்றின் கூட்டணிகளுக்கும் இடையில் மாறி மாறி வந்த அதிகாரம், முதல் முறையாக தேசிய மக்கள் சக்தியின் கைகளுக்குச் சென்றது. அநுர குமார திசாநாயக்க ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். நவம்பரில் நடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் அக்கட்சி மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெற்றது.

அந்தத் தேர்தலின் மிக ஆச்சரியமான முடிவுகளில் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தது. பல தசாப்தங்களாகத் தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளுக்கே வாக்களித்து வந்த யாழ்ப்பாணத் தேர்தல் மாவட்டத்தில், தேசிய மக்கள் சக்தி அதிக வாக்குகளைப் பெற்றது. இது தமிழ் அரசியலில் ஒரு அதிர்வை ஏற்படுத்தியது. பலர் இதை, பழைய தமிழ் அரசியல் தலைமைகள் மீதான ஏமாற்றத்தின் வெளிப்பாடாகவும், ஊழலுக்கு எதிரான புதிய அரசாங்கத்தின் வாக்குறுதிகள் மீதான நம்பிக்கையாகவும் விளக்கினர்.

ஆனால் அந்த வாக்குகள் ஒரு எதிர்பார்ப்பையும் சுமந்திருந்தன. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர், அரசியல் கைதிகள், காணி, இராணுவமயமாக்கல், அதிகாரப் பகிர்வு போன்ற பழைய கேள்விகளுக்கு, இந்தப் புதிய அரசாங்கம் புதிய பதில்களைத் தரும் என்ற எதிர்பார்ப்பு.

ஒரு தனித்துவமான வரலாறு

தேசிய மக்கள் சக்தியின் மையக் கட்சியான ஜே.வி.பி.க்கு, காணாமல் ஆக்குதல் என்பது ஒரு தத்துவார்த்தப் பிரச்சினை அல்ல. 1988-1990 ஒடுக்குமுறைக் காலத்தில் அக்கட்சியின் ஆயிரக்கணக்கான உறுப்பினர்களும் ஆதரவாளர்களும் காணாமல் ஆக்கப்பட்டனர்; அக்கட்சியின் நிறுவுநர் றோஹண விஜேவீர காவலில் இருந்தபோது கொல்லப்பட்டார். அந்த நினைவுகள் அக்கட்சியின் கூட்டு அடையாளத்தின் ஒரு பகுதி.

இந்த வரலாறு, தமிழ்க் குடும்பங்களின் துயரத்தைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு அரசாங்கம் இது என்ற நம்பிக்கையை உருவாக்கியது. ஆனால் அதே வேளை, ஜே.வி.பி. கடந்த காலத்தில் தமிழ் அரசியல் கோரிக்கைகள் தொடர்பாக, குறிப்பாக வடக்கு-கிழக்கு இணைப்புக்கு எதிராக நீதிமன்றத்தை நாடியது உள்ளிட்ட கடும்போக்கு நிலைப்பாடுகளை எடுத்திருந்தது என்பதையும் தமிழ் அரசியல் அவதானிகள் நினைவூட்டுகின்றனர்.

சாதகமான அறிகுறிகள்

புதிய அரசாங்கத்தின் முதல் இரண்டு ஆண்டுகளில் சில சாதகமான நகர்வுகள் காணப்பட்டன. அவற்றை நேர்மையாகப் பதிவு செய்வது அவசியம்:

- **செம்மணி அகழ்வு:** அகழ்வுப் பணிகள் தொடர அனுமதிக்கப்பட்டன; நீதி அமைச்சர் தலைமையிலான குழு தளத்துக்கு விஜயம் செய்தது; வெளிப்படைத்தன்மை குறித்து வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டது; சர்வதேச நிறுவனங்களின் தடயவியல் உதவி குறித்துப் பேசப்பட்டது.

- **பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம்:** இரத்துச் செய்வதற்கான காலக்கெடு பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்பட்டது.
- **உயர்மட்ட வழக்குகள்:** முந்தைய அரசாங்கங்களின் கீழ் முடக்கப்பட்ட சில விசாரணைகள் மீளத் திறக்கப்பட்டதாக அரசாங்கம் அறிவித்தது.
- **சுயாதீன வழக்குத் தொடுநர்:** அத்தகைய அலுவலகம் ஒன்றை அமைப்பது குறித்து ஆராய உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் தலைமையிலான குழு நியமிக்கப்பட்டது.
- **ஐ.நா.வுடனான ஈடுபாடு:** 2025 ஜூனில் உயர்ஸ்தானிகர் வோல்கர் டர்க் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்து வடக்கிற்கும் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார்; ஐ.நா. வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் குழுவின் மீளாய்வில் இலங்கை பங்கேற்றது.

கவலைக்குரிய அறிகுறிகள்

ஆனால் அதே காலப்பகுதியில், குடும்பங்களையும் மனித உரிமை அமைப்புகளையும் கவலையடையச் செய்த நகர்வுகளும் இருந்தன:

- **பதவி உயர்வு:** பிரகீத் எக்னெலிகொட வழக்கில் சந்தேகநபர்களில் ஒருவருக்கு 2026 ஜனவரியில் கேணல் பதவி உயர்வு வழங்கப்பட்டதாகச் செய்திகள் வெளியாகின.
- **ஜெனீவா நிராகரிப்பு:** 2025 ஐ.நா. தீர்மானத்தை அரசாங்கம் நிராகரித்தது; வெளிப்புறப் பொறிமுறைகளை எதிர்க்கும் நிலைப்பாடு முந்தைய அரசாங்கங்களை ஒத்திருந்தது.
- **வேகமின்மை:** இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னரும் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் இரத்துச் செய்யப்படவில்லை; உண்மை ஆணைக்குழு வரைவு நிலையிலேயே உள்ளது; சரணடைந்தவர்களின் பட்டியல் வெளியிடப்படவில்லை.

- **OMP இன் பெறுபேறுகள்:** காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகத்தின் கண்டுபிடிப்பு வீதம் தொடர்ந்தும் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது.
- **கண்காணிப்பு:** போராடும் குடும்பங்கள் மீதான புலனாய்வுக் கண்காணிப்பு முழுமையாக நிறுத்தப்படவில்லை என்று குடும்பங்கள் தொடர்ந்தும் கூறுகின்றன.

"ஊழல்" மொழியும் "நீதி" மொழியும்

புதிய அரசாங்கத்தின் அரசியல் மொழி பெருமளவில் ஊழலுக்கு எதிரான போராட்டத்தை மையமாகக் கொண்டது. கடந்தகால ஆட்சியாளர்களின் நிதி முறைகேடுகள் விசாரிக்கப்படுகின்றன; சிலர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர். இது முக்கியமானது.

ஆனால் தமிழ்க் குடும்பங்கள் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கின்றன: பொதுப் பணத்தைத் திருடியவர்களை விசாரிக்கும் அதே உறுதியுடன், மனிதர்களைக் காணாமல் ஆக்கியவர்களை ஏன் விசாரிக்க முடியவில்லை? பணத்தின் கணக்கு கேட்கப்படும்போது, மனித உயிர்களின் கணக்கு ஏன் கேட்கப்படவில்லை?

இதற்கான ஒரு சாத்தியமான விளக்கம், யுத்தகால மீறல்கள் தொடர்பான விசாரணைகள் "போர் வீரர்களுக்கு எதிரானவை" என்று தெற்கில் சித்தரிக்கப்படும் அரசியல் அபாயம். எந்த அரசாங்கமும், அது எவ்வளவு முற்போக்கானதாக இருந்தாலும், சிங்களப் பெரும்பான்மை வாக்காளர்களிடையே இந்த அபாயத்தை எதிர்கொள்ளத் தயங்குகிறது. ஆனால் உண்மையான தேசியத் தலைமை என்பது, இந்த அபாயத்தை எதிர்கொண்டு, நீதி என்பது

இராணுவத்துக்கு எதிரானதல்ல, மாறாகக் குற்றம் செய்த தனிநபர்களுக்கு எதிரானது என்பதை மக்களுக்கு விளக்குவதே.

ஒரு தனிப்பட்ட சோதனை

இந்த அரசாங்கத்தின் தலைவர்கள் பலர், தமது இளமைக் காலத்தில் தமது நண்பர்கள் காணாமல் ஆக்கப்பட்டதைக் கண்டவர்கள். அவர்களில் சிலர் தமது உறவினர்களைத் தேடி அலைந்திருக்கலாம். ஒரு தாயின் கேள்வி எவ்வளவு கனமானது என்பதை அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

அந்த அனுபவம் ஒரு பொறுப்பையும் சுமத்துகிறது. 1989 இல் தெற்கின் தாய்மார் கேட்ட அதே கேள்வியைத்தான் இன்று கிளிநொச்சியின் தாய்மார் கேட்கிறார்கள். அந்தக் கேள்விக்கு அன்று பதில் கிடைக்கவில்லை என்ற வலியை அறிந்தவர்கள், இன்று அதிகாரத்தில் இருக்கும்போது, அதே வலியை இன்னொரு சமூகத்துக்குக் கொடுக்கக்கூடாது.

இந்த அரசாங்கத்தின் வரலாறு, அது எத்தனை வீதிகளை அமைத்தது, எத்தனை ஊழல்வாதிகளைச் சிறையில் அடைத்தது என்பதால் மட்டும் மதிப்பிடப்படாது. அது கிளிநொச்சிக் கொட்டகையில் அமர்ந்திருக்கும் தாய்மாருக்கு என்ன பதில் சொன்னது என்பதாலும் மதிப்பிடப்படும்.

உண்மைக்கான வரைபடம்: என்ன செய்யப்பட வேண்டும்?

விமர்சனம் செய்வது எளிது. தீர்வுகளை முன்வைப்பது கடினம். இந்த இறுதி அத்தியாயத்தில், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள், மனித உரிமை அமைப்புகள், ஐ.நா. நிபுணர்கள், இலங்கையின் சொந்த ஆணைக்குழுக்கள் ஆகியவை பல ஆண்டுகளாக முன்வைத்த பரிந்துரைகளைத் தொகுத்து, உண்மையை நோக்கிய ஒரு நடைமுறை வரைபடத்தை முன்வைக்கிறோம். இவற்றில் எதுவும் புதியவை அல்ல. புதிதாகத் தேவைப்படுவது அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் அரசியல் விருப்பம் மட்டுமே.

முதல் படி: உண்மையை வெளிப்படுத்துதல்

1. சரணடைந்தவர்கள் மற்றும் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியல். 2009 இல் யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் சரணடைந்த, கைது செய்யப்பட்ட, தடுத்து வைக்கப்பட்ட அனைவரின் பெயர்ப் பட்டியலையும், அவர்கள் எந்தப் படையணியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டனர், எங்கே கொண்டு செல்லப்பட்டனர், இறுதியாக எங்கே இருந்தனர் என்ற விவரங்களுடன் வெளியிட வேண்டும். இதற்கு எந்தப் புதிய சட்டமும் தேவையில்லை; ஒரு நிர்வாக உத்தரவு போதும்.

2. இராணுவக் காப்பகங்களைத் திறத்தல். 2006–2012 காலப்பகுதிக்கான இராணுவ, கடற்படை, புலனாய்வுப் பதிவுகள் ஒரு சுயாதீன விசாரணை அமைப்புக்குக் கிடைக்கச் செய்யப்பட வேண்டும். "தேசிய பாதுகாப்பு" என்ற காரணம் காட்டி, பதினேழு ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய பதிவுகளை மறைப்பதை நியாயப்படுத்த முடியாது.

3. இரகசியத் தடுப்பு இடங்கள் குறித்த விசாரணை. திருகோணமலை "கன்சைட்" உள்ளிட்ட, இரகசியத் தடுப்பு இடங்களாகக் குற்றம் சாட்டப்படும் அனைத்து இடங்களும் சுயாதீனமாக ஆய்வு செய்யப்பட்டு, அவற்றின் பயன்பாடு குறித்த முழுமையான அறிக்கை பகிரங்கப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

4. தேசியப் பதிவேடு. ஐ.நா. குழு பரிந்துரைத்தபடி, இனம், மதம், காலம், குற்றம் சாட்டப்படும் தரப்பு ஆகிய வேறுபாடின்றி, அனைத்துக் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு ஒருங்கிணைந்த தேசியப் பதிவேடு உருவாக்கப்பட வேண்டும். பாதுகாப்புப் படையினரின் காணாமல் போன உறுப்பினர்களும் இதில் அடங்க வேண்டும்.

இரண்டாம் படி: தேடுதலும் அடையாளம் காணலும்

5. தேசிய மரபணுத் தரவுத்தளம். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களிடமிருந்து அவர்களின் சுதந்திரமான, அறிவார்ந்த ஒப்புதலுடன் மரபணு மாதிரிகள் சேகரிக்கப்பட வேண்டும். இது அவசரமானது; ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாதிரி வழங்கக்கூடிய பெற்றோர் இறந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

6. புதைகுழிகளுக்கான தேசிய மூலோபாயம். அனைத்துப் புதைகுழிகளும் சர்வதேசத் தரங்களுக்கு ஏற்ப அகழப்பட வேண்டும். சர்வதேச அனுபவம் கொண்ட தடயவியல் நிபுணர்கள் ஆரம்பம் முதலே ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டும். குடும்பங்களின் பிரதிநிதிகளும் அவர்களின் சட்டத்தரணிகளும் அகழ்வுகளைக் கண்காணிக்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். மாதிரிகளின் காலக்கணிப்பு பல சுயாதீன ஆய்வுகூடங்களில் செய்யப்பட வேண்டும். மன்னாரின் தவறுகள் செம்மணியில் மீண்டும் நிகழக்கூடாது.

7. OMP இன் மறுசீரமைப்பு. காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகத்தின் தலைமை, பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றவர்களால் நிரப்பப்பட வேண்டும். சான்றிதழ்கள் வழங்குவதை விட, தேடுதலே அதன் முதன்மைப் பணியாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு முறைப்பாட்டின் முன்னேற்றம் குறித்தும் குடும்பங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாகத் தகவல் வழங்கப்பட வேண்டும்.

மூன்றாம் படி: நீதி

8. சுயாதீன வழக்குத் தொடுநர் அலுவலகம். சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்திலிருந்து வேறுபட்ட, அரசியல் தலையீட்டிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்ட ஒரு சுயாதீன வழக்குத் தொடுநர் அலுவலகம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். ஆட்சி மாற்றங்களால் வழக்குகள் முடக்கப்படும் சுழற்சி இதனால் உடைக்கப்பட வேண்டும். தற்போது இது குறித்து ஆராயும் குழுவின் பரிந்துரைகள் காலதாமதமின்றி நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

9. நிலுவையிலுள்ள வழக்குகளுக்கு முன்னுரிமை. எக்னெலிகொட, லலித்-சுகன், கடற்படை பதினொருவர் போன்ற நீண்டகால வழக்குகளுக்காக விசேட நீதிமன்ற

அமர்வுகள் நாளாந்த அடிப்படையில் நடத்தப்பட வேண்டும். நீதிபதிப் பதவி வெற்றிடங்கள் உடனடியாக நிரப்பப்பட வேண்டும்.

10. சந்தேகநபர்களின் பதவி இடைநிறுத்தம். கடுமையான மனித உரிமை மீறல் வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பாதுகாப்புப் படை அதிகாரிகள், வழக்கு முடியும் வரை பதவி உயர்வுகளிலிருந்தும், சாட்சிகளுடன் தொடர்புகொள்ளக்கூடிய பதவிகளிலிருந்தும் விலக்கி வைக்கப்பட வேண்டும். இது தண்டனை அல்ல; நீதிச் செயன்முறையின் நேர்மையைப் பாதுகாக்கும் ஒரு அடிப்படை நடவடிக்கை.

11. கட்டளைப் பொறுப்பு. இலங்கைச் சட்டத்தில் கட்டளைப் பொறுப்புக் கோட்பாடு தெளிவாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். கீழ்நிலை அதிகாரிகள் செய்த குற்றங்களைத் தடுக்கத் தவறிய, அல்லது அவற்றை அறிந்தும் நடவடிக்கை எடுக்காத உயர் அதிகாரிகளும் பொறுப்புக்கூற வேண்டும்.

நான்காம் படி: பாதுகாப்பும் மீள்நிகழாமையும்

12. குடும்பங்கள் மீதான கண்காணிப்பை நிறுத்துதல். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களையும், அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்கும் செயற்பாட்டாளர்களையும் ஊடகவியலாளர்களையும் புலனாய்வுப் பிரிவினர் கண்காணிப்பது, விசாரிப்பது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கம் எழுத்துமூலமாக உத்தரவிட வேண்டும்.

13. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் உண்மையான இரத்து. அத்தியாயம் 10 இல் குறிப்பிட்ட அளவுகோல்களைப் பூர்த்தி செய்யும் புதிய சட்டம் கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.

பழைய சட்டத்தின் கீழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அனைவரின் வழக்குகளும் காலவரையறைக்குள் மீளாய்வு செய்யப்பட வேண்டும்.

14. பாதுகாப்புத் துறைச் சீர்திருத்தம். வடக்கு-கிழக்கில் இராணுவப் பிரசன்னம் குறைக்கப்பட்டு, சிவில் நிர்வாகம் முழுமையாக மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும். பொதுமக்களின் காணிகள் விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.

15. நினைவுகூரும் உரிமை. யுத்தத்தில் இறந்தவர்களையும் காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களையும் நினைவுகூரும் தமிழ் மக்களின் உரிமை சட்டரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

ஐந்தாம் படி: இழப்பீடு, சரியான வரிசையில்

16. உண்மைக்குப் பின் இழப்பீடு. இழப்பீடு அவசியமானது; வறுமையில் வாடும் குடும்பங்களுக்கு அது உடனடித் தேவையும் கூட. ஆனால் இழப்பீட்டை ஏற்றுக்கொள்வது, உண்மையையும் நீதியையும் கோரும் உரிமையைக் கைவிடுவதாக ஒருபோதும் பொருள்கொள்ளப்படக்கூடாது. இது சட்டரீதியாக வெளிப்படையாக உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

17. உளவியல், சமூக ஆதரவு. பல ஆண்டுகளாக நிச்சயமற்ற துயரத்தில் வாழும் குடும்பங்களுக்கு, குறிப்பாகக் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் பிள்ளைகளுக்கு, தொழில்முறை உளவியல் ஆதரவும் கல்வி உதவிகளும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

சமூகத்தின் பொறுப்பு

இந்தப் பரிந்துரைகள் அனைத்தும் அரசாங்கத்தை நோக்கியவை. ஆனால் அரசாங்கங்கள் தாமத மாறுவதில்லை; அழுத்தத்தின் கீழ் மாறுகின்றன. அந்த அழுத்தத்தை உருவாக்குவதில் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் பங்கு உண்டு:

- **ஊடகவியலாளர்கள்:** காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் விவகாரத்தை ஆண்டுக்கு ஒருமுறை, ஆகஸ்ட் 30 அன்று மட்டும் செய்தியாக்காமல், தொடர்ச்சியாக, ஆழமாக, ஆதாரங்களுடன் பதிவு செய்ய வேண்டும்.
- **தமிழ் அரசியல் தலைமைகள்:** பிளவுகளைக் கடந்து, இந்த ஒரு விடயத்திலாவது ஒன்றுபட்ட குரலில் பேச வேண்டும்.
- **சிங்கள, முஸ்லிம் சமூகங்கள்:** காணாமல் ஆக்குதல் அனைத்துச் சமூகங்களையும் பாதித்துள்ளது என்பதை உணர்ந்து, ஒருமைப்பாட்டுடன் குரல் கொடுக்க வேண்டும். லலித்தும் குகனும் காட்டிய வழி அதுவே.
- **புலம்பெயர் சமூகம்:** சர்வதேச அரங்குகளில் ஆதாரங்களின் அடிப்படையிலான, பொறுப்பான வாதாடலைத் தொடர வேண்டும்.
- **சட்டத்தரணிகள்:** வறிய குடும்பங்களுக்கு இலவசச் சட்ட உதவி வழங்கும் வலையமைப்புகளை வலுப்படுத்த வேண்டும்.
- **இளைஞர்கள்:** தமது பெற்றோரின் தலைமுறை சுமந்த கேள்வியை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்த வேண்டும்.

உண்மைக்கான இந்த வரைபடம் நீண்டது. ஆனால் அதன் முதல் அடி மிக எளிமையானது: ஒரு பட்டியலை

வெளியிடுவது. பதினேழு ஆண்டுகளாகக் கேட்கப்படும் ஒரு பட்டியல். அந்த முதல் அடியை எடுக்கும் அரசாங்கம், இலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தைத் தொடங்கி வைக்கும்.

எங்கே அவர்கள்?

இந்த நூலை எழுதத் தொடங்கியபோது, ஒரு கேள்வியுடன் தொடங்கினோம். இந்த நூலை முடிக்கும்போதும், அதே கேள்வியுடன்தான் முடிக்கிறோம். ஏனெனில் அந்தக் கேள்விக்கு இன்னும் பதில் கிடைக்கவில்லை.

இந்தப் பக்கங்களில், சரணடைந்தவர்களின் கதைகளைப் பார்த்தோம். வெள்ளை வான்களின் நிழலைப் பார்த்தோம். காணாமல் ஆக்கப்பட்ட ஊடகவியலாளர்களையும், கப்பத்துக்காகக் கடத்தப்பட்ட இளைஞர்களையும், நல்லிணக்கத்தை வாழ்ந்து காட்டியதற்காக மறைந்த இரண்டு செயற்பாட்டாளர்களையும் பார்த்தோம். வீதியோரக் கொட்டகையில் காத்திருக்கும் தாய்மாரையும், ஆணைக்குழுக்களின் நீண்ட வரிசையையும், செம்மணியின் மண்ணிலிருந்து எழும் எலும்புகளையும் பார்த்தோம்.

இவை அனைத்திலும் ஒரு பொதுவான இழை ஓடுகிறது: **மறுப்பு.** "எங்களுக்குத் தெரியாது." "பட்டியல் இல்லை." "அவர்கள் வெளிநாடு சென்றிருக்கலாம்." "இது பழைய புதைகுழி." "இது அரசியல் சதி." பதினேழு ஆண்டுகளாக, இந்த மறுப்புகளே அரசின் பதிலாக இருந்து வருகின்றன.

ஆனால் மறுப்புகள் நிரந்தரமானவை அல்ல. ஆர்ஜென்டினாவில், "பிளாசா டி மாயோ" தாய்மார் பல ஆண்டுகள் போராடிய பின்னர், இராணுவ ஆட்சியின் கீழ் காணாமல் ஆக்குதல்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள்

நீதிமன்றங்களின் முன் நிறுத்தப்பட்டனர். அவர்களின் பேரப்பிள்ளைகளில் பலர் மரபணு மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டுத் தமது உண்மையான குடும்பங்களுடன் இணைந்தனர். சிலியிலும், குவாத்தமாலாவிலும், பொஸ்னியாவிலும் தசாப்தங்கள் கடந்த பின்னர் உண்மை வெளிவந்தது. வரலாறு காட்டுவது இதுதான்: ஒரு சமூகம் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தாதவரை, உண்மையை என்றென்றும் புதைத்து வைக்க முடியாது.

கிளிநொச்சியின் தாய்மார் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தவில்லை. அவர்களில் பலர் இறந்துவிட்டனர்; ஆனால் அவர்களின் கேள்வி இறக்கவில்லை. அது அவர்களின் பிள்ளைகளின் வாயிலும், பேரப்பிள்ளைகளின் வாயிலும், இந்த நூலைப் போன்ற பக்கங்களிலும் தொடர்ந்து வாழ்கிறது.

ஏழாம் அத்தியாயத்தில், பரமேஸ்வரி அம்மா போன்ற ஒரு தாயின் கேள்வியைப் பதிவு செய்தோம்: "அவன் உயிரோடு இருக்கிறானா இல்லையா என்று மட்டும் சொல்லுங்கள்." இது ஒரு அரசிடம் கேட்கப்படக்கூடிய மிகச் சிறிய கோரிக்கை. ஒரு ஜனநாயக அரசு தனது குடிமக்களுக்கு வழங்க வேண்டிய மிக அடிப்படையான கடமை. அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றும் வரை, இலங்கையின் "யுத்தத்துக்குப் பின்னான" காலம் உண்மையில் தொடங்கவே இல்லை.

யுத்தம் 2009 இல் முடிந்திருக்கலாம். ஆனால் யுத்தத்தின் கேள்விகள் முடியவில்லை. அவை முடியும் நாள், கிளிநொச்சிக் கொட்டகையின் சுவரிலிருந்து கடைசிப் புகைப்படம் இறக்கப்படும் நாள். அந்தப் புகைப்படத்துக்குரியவருக்கு என்ன நடந்தது என்பது அவரது தாய்க்குத் தெரியவரும் நாள்.

அந்த நாள் வரும் வரை, நாம் கேட்டுக்கொண்டே இருப்போம்.

எங்கே அவர்கள்?

காலவரிசை

1979	பயங்கரவாதத் தடை (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டம் அறிமுகம்.
1988-1990	தெற்கில் ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சி ஒடுக்குமுறை; பல்லாயிரக்கணக்கானோர் காணாமல் ஆக்கப்படுகின்றனர்.
1994	காணாமல் ஆக்குதல்களை விசாரிக்க மூன்று பிராந்திய ஆணைக்குழுக்கள் நியமனம்.
1996	யாழ்ப்பாணத்தில் கிருஷ்ணாந்தி குமாரசுவாமி கொலை; அதைத் தொடர்ந்து பல காணாமல் ஆக்குதல்கள் பதிவு.
1998	செம்மணியில் நூற்றுக்கணக்கானோர் புதைக்கப்பட்டதாக இராணுவ வீரர் சோமரத்ன ராஜபக்சு நீதிமன்றத்தில் வாக்குமூலம்.
1999	செம்மணி அகழ்வு: பதினைந்து எலும்புக்கூடுகள் மீட்பு.
2005 ஏப்ரல்	ஊடகவியலாளர் தர்மரத்தினம் சிவராம் கொழும்பில் கடத்தப்பட்டுக் கொலை.
2006	போர்நிறுத்தம் சிதைவு; கடத்தல்கள் கூர்மையாக அதிகரிப்பு. உடலகம் ஆணைக்குழு நியமனம்.
2008	உடலகம் ஆணைக்குழுவிலிருந்து சர்வதேச நிபுணர்கள் வெளியேற்றம்.

2008-2009	கொழும்பில் பதினொரு இளைஞர்கள் கடத்தல் ("கடற்படை பதினொருவர்").
2009 ஜனவரி	ஊடகவியலாளர் லசந்த விக்கிரமதுங்க கொழும்பில் சுட்டுக்கொலை.
2009 மே 18	யுத்தம் முடிவடைந்ததாக அரசு அறிவிப்பு. வட்டுவாகலில் சரணடைதல்கள்.
2010 ஜனவரி 24	பிரகீத் எக்னெலிகொட காணாமல் ஆக்கப்படுகிறார்.
2011	ஐ.நா. நிபுணர் குழு அறிக்கை. LLRC அறிக்கை.
2011 டிசம்பர் 9	லலித் குமார் வீரராஜ், குகன் முருகானந்தன் யாழ்ப்பாணத்தில் காணாமல் போகின்றனர்.
2012-2013	மாத்தளை புதைகுழி கண்டுபிடிப்பு.
2013 ஆகஸ்ட்	பரணகம ஆணைக்குழு நியமனம் (சுமார் 19,000 முறைப்பாடுகள்).
2014	பாலேந்திரன் ஜெயக்குமாரி பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் கைது.
2015 ஒக்டோபர்	ஐ.நா. தீர்மானம் 30/1; இலங்கை இணை அனுசரணை.
2016	காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகச் சட்டம். ICPPED சமவாயம் அங்கீகாரம்.
2017 பெப்ரவரி 20	கிளிநொச்சியில் தொடர் போராட்டம் தொடக்கம்.
2018	OMP செயற்படத் தொடக்கம். வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல் சட்டம். இழப்பீடுகள் அலுவலகச் சட்டம். மன்னார் சதொச புதைகுழி.
2019	கடற்படை பதினொருவர் வழக்கில் முன்னாள் கடற்படைத் தளபதி சந்தேகநபராகப் பெயரிடப்படுகிறார். நவம்பரில் ஆட்சி மாற்றம்.
2020 பெப்ரவரி	30/1 தீர்மானத்துக்கான இணை அனுசரணையை இலங்கை மீளப்பெறுகிறது.

2021	ஐ.நா. தீர்மானம் 46/1; சான்றுகளைப் பாதுகாக்கும் பொறிமுறை உருவாக்கம்.
2022	மக்கள் எழுச்சி; ஜனாதிபதி பதவி விலகல். பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தில் திருத்தங்கள்.
2023	கொக்குத்தொடுவாய் புதைகுழி கண்டுபிடிப்பு.
2024 செப்-நவ	தேசிய மக்கள் சக்தி ஆட்சிக்கு வருகை; யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலும் அதிக வாக்குகள்.
2025	செம்மணியில் மீண்டும் மனித எச்சங்கள்; அகழ்வு தொடக்கம். ஜூனில் ஐ.நா. உயர்ஸ்தானிகர் விஜயம்.
2025 செப்-ஒக்	ஐ.நா. வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் குழு மீளாய்வு (16,966 முறைப்பாடுகள், 23 கண்டுபிடிப்பு). ஒக்டோபர் 6: ஐ.நா. தீர்மானம் 60/1, ஆணை இரண்டு ஆண்டுகள் நீடிப்பு.
2026 ஜனவரி	எக்னெலிகொட காணாமல் ஆக்கப்பட்டு பதினாறு ஆண்டுகள்; வழக்கின் சந்தேகநபர் ஒருவருக்குப் பதவி உயர்வு குறித்த செய்திகள்.
2026 ஜூன்	செம்மணியில் 412 எலும்புக்கூடுகள் அடையாளம் (அரச தகவல்). பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் 2026 க்குள் இரத்து என அறிவிப்பு. லலித்-சுகன் வழக்கில் இணையவழிச் சாட்சியத்துக்கு அனுமதி.
2026 ஆகஸ்ட்	லலித்-சுகன் வழக்கில் முன்னாள் ஜனாதிபதி சாட்சியமளிக்க உத்தரவு. செம்மணி எச்சங்கள் ஐநூறைத் தாண்டியதாக அறிக்கைகள்.
2026 செப்டம்பர்	ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவை 63 ஆவது அமர்வில் இலங்கை தொடர்பான எழுத்துமூல இற்றைப்படுத்தல்.
2026 ஒக்டோபர்	கிளிநொச்சிப் போராட்டம் 3,500 நாட்களைக் கடக்கிறது.

சொற்களஞ்சியம்

வலிந்து காணாமல் ஆக்குதல் (**Enforced Disappearance**)

அரசு முகவர்களால் அல்லது அவர்களின் அனுமதி, ஆதரவுடன் செயற்படுபவர்களால் ஒருவர் கைது செய்யப்பட்டோ, தடுத்து வைக்கப்பட்டோ, கடத்தப்பட்டோ, அதன் பின்னர் அது மறுக்கப்படுதல் அல்லது அவரது கதி மறைக்கப்படுதல். இது ஒரு தொடர்ச்சியான குற்றம்.

ஆட்கொணர்வு மனு (**Habeas Corpus**)

சட்டவிரோதமாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாக நம்பப்படும் ஒருவரை நீதிமன்றத்தின் முன் ஆஜர்படுத்துமாறு கோரும் மனு.

OMP

Office on Missing Persons: காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகம். 2016 சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட நிரந்தர அமைப்பு.

OR

Office for Reparations: இழப்பீடுகளுக்கான அலுவலகம் (2018).

CED

Committee on Enforced Disappearances: ICPPED சமவாயத்தின் நடைமுறைப்படுத்தலைக் கண்காணிக்கும் ஐ.நா. நிபுணர் குழு.

WGEID

Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances: ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையின் விசேட செயற்குழு.

ICPPED

அனைத்து நபர்களையும் வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதலில் இருந்து பாதுகாப்பதற்கான சர்வதேச சமவாயம். இலங்கை 2016 இல் அங்கீகரித்தது.

OSLAP

Sri Lanka Accountability Project: இலங்கை தொடர்பான சான்றுகளைச் சேகரித்துப் பாதுகாக்கும் ஐ.நா. உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகப் பொறிமுறை (2021 முதல்).

PTA

Prevention of Terrorism Act: பயங்கரவாதத் தடை (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டம், 1979.

LLRC

Lessons Learnt and Reconciliation Commission: கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்க ஆணைக்குழு (2010–2011).

காணாமல் போனமைக்கான சான்றிதழ் (**Certificate of Absence**)

ஒருவர் காணாமல் போயுள்ளார் என்பதை உத்தியோகபூர்வமாக உறுதிப்படுத்தும் சான்றிதழ். மரணச் சான்றிதழுக்கு மாற்றாக, சொத்து, வங்கி, சட்டத் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தக்கூடியது; அது மரணத்தை உறுதிப்படுத்துவதில்லை.

கட்டளைப் பொறுப்பு (**Command Responsibility**)

கீழ்நிலைப் படையினர் செய்த குற்றங்களை அறிந்திருந்தும் அல்லது அறிந்திருக்க வேண்டியிருந்தும் தடுக்கவோ தண்டிக்கவோ தவறிய உயர் அதிகாரிகளின் சட்டரீதியான பொறுப்பு.

உலகளாவிய நியாயாதிக்கம் (**Universal Jurisdiction**)

சில கடுமையான சர்வதேசக் குற்றங்களுக்காக, குற்றம் நடந்த நாட்டைப் பொருட்படுத்தாமல், வேறு நாடுகளின் நீதிமன்றங்கள் வழக்குத் தொடரக்கூடிய கோட்பாடு.

குடும்பங்களுக்கான நடைமுறை வழிகாட்டி

இந்த வழிகாட்டி பொதுவான தகவல்களுக்கானது மட்டுமே; சட்ட ஆலோசனை அல்ல. ஒவ்வொரு வழக்கின் சூழ்நிலையும் வேறுபடும். நடைமுறைகளும் அலுவலக விவரங்களும் மாறக்கூடும் என்பதால், தகுதிவாய்ந்த சட்டத்தரணி அல்லது நம்பகமான சட்ட உதவி அமைப்பின் ஆலோசனையைப் பெறுமாறு பரிந்துரைக்கிறோம்.

ஒருவர் புதிதாகக் காணாமல் போனால், உடனடியாக

- அருகிலுள்ள பொலிஸ் நிலையத்தில் முறைப்பாடு செய்து, முறைப்பாட்டு இலக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். முறைப்பாடு பதிவு செய்யப்பட மறுக்கப்பட்டால், அதன் விவரங்களை (திகதி, நேரம், அதிகாரியின் பெயர்) எழுதி வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.
- இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் அருகிலுள்ள பிராந்திய அலுவலகத்தில் முறைப்பாடு செய்யுங்கள். ஆணைக்குழுவுக்குத் தடுப்பு இடங்களுக்குச் செல்லும் அதிகாரம் உண்டு.
- செஞ்சிலுவைச் சர்வதேசக் குழுவின் (ICRC) அலுவலகத்துக்கு அறிவியுங்கள்.
- சம்பவம் குறித்த அனைத்து விவரங்களையும் உடனடியாக எழுதி வைப்புகள்: திகதி, நேரம், இடம், வாகனத்தின் விவரம், வந்தவர்களின் தோற்றம், சாட்சிகளின் பெயர்கள்.

- காணாமல் போனவரின் சமீபத்திய புகைப்படங்கள், அடையாள அட்டைப் பிரதிகள், கைத்தொலைபேசி இலக்கம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருங்கள்.

நீண்டகால நடவடிக்கைகள்

- **OMP முறைப்பாடு:** காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகத்தில் முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்யலாம். முறைப்பாட்டின் பிரதியையும் பதிவு இலக்கத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்; அதன் முன்னேற்றம் குறித்துத் தொடர்ச்சியாக விசாரியுங்கள்.
- **ஆட்கொணர்வு மனு:** அரசின் காவலில் இருந்தபோது ஒருவர் காணாமல் போனதாக நம்பினால், சட்டத்தரணி ஒருவரின் உதவியுடன் மேல் நீதிமன்றத்தில் அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் ஆட்கொணர்வு மனுத் தாக்கல் செய்யலாம்.
- **தகவல் அறியும் உரிமை:** தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்தின் கீழ், அரசு நிறுவனங்களிடம் தொடர்புடைய தகவல்களைக் கோரலாம்.
- **ஐ.நா. செயற்குழு:** ஐ.நா.வின் வலிந்த அல்லது விருப்பமின்றிக் காணாமல் ஆக்கப்படுதல் தொடர்பான செயற்குழுவுக்கு (WGEID) நேரடியாக வழக்கைச் சமர்ப்பிக்கலாம். பல மனித உரிமை அமைப்புகள் இதற்கு உதவுகின்றன.
- **மரபணு மாதிரி:** எதிர்காலத்தில் அடையாளம் காணலுக்குப் பயன்படும் வகையில், மரபணு மாதிரி வழங்கும் வாய்ப்புகள் குறித்து விசாரியுங்கள்; எத்தகைய அமைப்பு மாதிரியைச் சேகரிக்கிறது, அது எவ்வாறு பாதுகாக்கப்படும் என்பதைத் தெளிவாகக் கேட்டறியுங்கள்.

உங்கள் உரிமைகள்

- இழப்பீடு அல்லது காணாமல் போனமைக்கான சான்றிதழைப் பெறுவது, உண்மையையும் நீதியையும் கோரும் உங்கள் உரிமையை இல்லாமல் ஆக்காது.
- உங்கள் உறவினர் இறந்துவிட்டார் என்று ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு எவரும் உங்களைக் கட்டாயப்படுத்த முடியாது.
- புலனாய்வுப் பிரிவினர் வீட்டுக்கு வந்து விசாரித்தால், வந்தவர்களின் விவரங்களையும் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளையும் எழுதி வைத்து, மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவுக்கும் நம்பகமான சிவில் சமூக அமைப்புகளுக்கும் தெரிவியுங்கள்.
- அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டால், பாதிக்கப்பட்டோர் மற்றும் சாட்சிகளைப் பாதுகாக்கும் தேசிய அதிகாரசபையிடம் பாதுகாப்புக் கோரலாம்.

மனநலம்

பல ஆண்டுகளாக நிச்சயமற்ற துயரத்தில் வாழ்வது உடலையும் மனதையும் கடுமையாகப் பாதிக்கிறது. இது பலவீனம் அல்ல; அசாதாரணமான ஒரு சூழ்நிலைக்கான இயல்பான எதிர்வினை. உங்கள் பிரதேசத்தில் உள்ள உளவளத் துணை சேவைகள், சமூக மட்டக் குழுக்கள், உங்களைப் போன்ற அனுபவம் கொண்ட பிற குடும்பங்கள் ஆகியவற்றின் ஆதரவைத் தேடுங்கள். நீங்கள் தனியாக இல்லை.

முக்கிய மூலங்கள்

இந்நூலின் உண்மைத் தகவல்கள் பின்வரும் வகையான பொதுவெளி மூலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஊடகச் செய்திகள் அவற்றின் வெளியீட்டுத் திகதி நிலவரத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஆவணங்கள்

- ஐ.நா. செயலாளர் நாயகத்தின் இலங்கை தொடர்பான நிபுணர் குழு அறிக்கை (2011).
- இலங்கையில் ஐ.நா. நடவடிக்கை தொடர்பான உள்ளக மீளாய்வுக் குழு அறிக்கை (2012).
- ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவைத் தீர்மானங்கள்: 30/1 (2015), 46/1 (2021), 60/1 (2025, A/HRC/60/L.1/Rev.1).
- ஐ.நா. வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்படுதல் தொடர்பான குழுவின் இலங்கை மீளாய்வு முடிவுகள் (2025).
- ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தின் இலங்கை தொடர்பான அறிக்கைகளும் எழுத்துமூல இற்றைப்படுத்தல்களும் (63 ஆவது அமர்வு, 2026 செப்டம்பர்).

இலங்கை அரசு மூலங்கள்

- கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்க ஆணைக்குழு அறிக்கை (2011).
- காணாமல் போனோர் பற்றிய அலுவலகச் சட்டம், இல. 14, 2016.
- இலங்கை வெளிவிவகார அமைச்சு மற்றும் ஜெனீவாவிலுள்ள நிரந்தரத் தூதரகத்தின் அறிக்கைகள் (2025–2026).

- நீதி அமைச்சரின் நாடாளுமன்ற அறிவிப்புகள், செம்மணி தொடர்பாக (2026 ஜூன்).
- இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு ஊடக அறிவிப்புகள் (2025).

ஊடகங்களும் ஆய்வு நிறுவனங்களும்

- Ada Derana: செம்மணி அகழ்வு, ஐ.நா. தீர்மானம், காணாமல் ஆக்குதல் குழு தொடர்பான செய்திகள் (2025).
- Daily FT: "Chemmani mass grave: Remains rise above 400..." (2026 ஜூன்); "Fixing the OMP" ஆசிரியர் தலையங்கம் (2025 பெப்ரவரி).
- AsiaNews: செம்மணி தொடர்பான அறிக்கை (2026 ஜூன்).
- The News Minute: செம்மணியில் ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட மனித எச்சங்கள் எழுப்பும் கேள்விகள் (2026).
- Groundviews: "The unfinished fight for justice in the Prageeth Eknaligoda case" (2026 ஜனவரி); செம்மணி மீள்அகழ்வு குறித்த கட்டுரை (2025 ஜூலை).
- Newsfirst: பயங்கரவாதத் தடைச் சட்ட இரத்துத் திட்டம் (2026 ஜூன்); லலித்-சுகன் வழக்கு (2025 ஜூலை, 2026 ஜூன், 2026 ஆகஸ்ட்); எக்னெலிகொட வழக்கு (2026 ஜூலை); ஐ.நா. 63 ஆவது அமர்வு (2026 செப்டம்பர்).
- Tamil Guardian: கிளிநொச்சித் தொடர் போராட்டம் (2024 பெப்ரவரி); கடற்படை பதினொருவர் வழக்கு; லலித்-சுகன் வழக்கு; ஐ.நா. தீர்மானம் (2025).
- The Week / PTI: ஐ.நா. குழுவின் இலங்கை விமர்சனம் (2025 ஒக்டோபர்).
- Colombo Telegraph: வெள்ளை வான் கடத்தல்கள் குறித்த விசாரணைக் கோரிக்கைகள் (2012).
- Sunday Observer, Newsfirst: கடற்படை பதினொருவர் வழக்கு, உயர் நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள் (2025).

மனித உரிமை அமைப்புகள்

- சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை (Amnesty International): இலங்கை தொடர்பான அறிக்கைகள் (2025).
- ஹியூமன் ரைட்ஸ் வொட்ச் (Human Rights Watch): இலங்கை தொடர்பான அறிக்கைகள்.
- Lawyers' Rights Watch Canada உள்ளிட்ட அமைப்புகளின் கூட்டு வாய்மொழி அறிக்கை, ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவை 63 ஆவது அமர்வு.

"அவன் உயிரோடு இருக்கிறானே இல்லையா என்று
மட்டும் சொல்லுங்கள்."

2009 மே 18 அன்று இலங்கையில் யுத்தம் முடிவடைந்தது.
ஆனால் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கான
குடும்பங்களுக்கு, அது ஒரு முடிவில்லாத காத்திருப்பின்
தொடக்கம் மட்டுமே.

சரணடைந்த பின்னர் மறைந்தவர்கள். இரவில் வெள்ளை
வான்களில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டவர்கள். கப்பத்துக்காகக்
கடத்தப்பட்ட இளைஞர்கள். காணாமல் ஆக்கப்பட்ட
ஊடகவியலாளர்கள். செம்மணியின் மண்ணிலிருந்து எழும்
ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட மனித எச்சங்கள். 3,500 நாட்களைக்
கடந்த தாய்மாரின் வீதியோரப் போராட்டம்.

நீதிமன்றப் பதிவுகள், ஐ.நா. அறிக்கைகள், குடும்பங்களின்
சாட்சியங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், போருக்குப்
பின்னான இலங்கையின் மிக ஆழமான காயத்தை இந்த
நூல் ஒரு ஊடகவியலாளரின் கண்களால் ஆராய்கிறது.

புதிய குரல் பதிப்பகம்